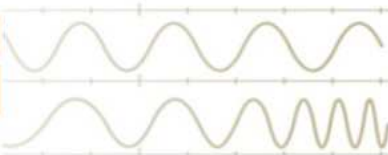

KONCEPCIE SPOLEČNÉ BEZPEČNOSTI

+ Dostatečně všeobecná teorie řízení

sociologický "operační systém" nové generace

O koncepcii sociálnej bezpečnosti, globálnom historickom procese, súčasnej situácii vo svete a ďalším...

[Úvodní stránka](#) > O SPRÁVACH A UDALOSTIACH: LIGA SPRAVODLIVOSTI

O SPRÁVACH A UDALOSTIACH: LIGA SPRAVODLIVOSTI

6.4.2018

Film, uvedený v polovici novembra – "Liga spravodlivých (Justice League)" – rozpráva o ďalšom osude superhrdinov a sveta vo všeobecnosti. Film čo sa týka zmyslového a neverbálneho vplyvu citel'ne zaostáva za filmom "Batman vs. Superman". [Odchod](#) režiséra Zacka Snydera očividne veľmi významne ovplyvnil zostavenie a konečné spracovanie filmu. Avšak významy sú vo filme aj napriek tomu prítomné, aj keď bohužiaľ, nie vždy sú také dynamické ako v predchádzajúcom.

So súhlasom Zacka Snydera zavolali režiséra «Avengers: Pomstítelia» Jossa Whedona. Pomstítelia od "Marvelu" čo do významu veľmi zaostávajú za filmami od "DC". Efektov a gýčov je tam množstvo, no nie je jasné kto za čo bojuje, zatiaľ čo v "DC" sú prítomné hlboké významy, symbolizmus, napojený na reálny noosféry obraz a aktuálne svetové udalosti. Podľa nás bol, "Marvel" vytvorený práve preto, aby komiksy od "DC" zatemnil nezmysliami alebo prebral riadenie tým, že asociatívnym superhrdinom pridelí svoje algoritmy. A daný vplyv "Marvel-režiséra" je v aktuálnom filme "Liga spravodlivosti" (ďalej "LS") cítiť ako nikdy predtým. Výkonný producent filmu – Christopher Nolan (režisér filmov "Interstellar", "Počiatok" a iných).

Film "LS" sa začína dopytovaním Supermana nejakým blogerom. Superman rozpráva o symbolike znaku na svojej hrudi: *"Môj priateľ hovoril, že nádej je ako kľúče od auta: neustále ich strácame, no ak ich hľadáme, vždy sú nablízku".¹*

Jedným z obrazov slova "Nádej", ktorý pri vyhľadávaní ponúkne Yandex, je Maják.

Naši čitatelia si pamätajú, že Maják sme neraz spájali s Ruskou civilizáciou, prinášajúcu svetu nádej a orientáciu na Kráľovstvo Božie na Zemi. V preklade z asociatívneho jazyka filmu: "americký sen" má korene v Ruskej civilizácii.

Potom nasleduje obraz, ktorý ohlasuje rozsah námetu, v rámci ktorého sa rozvíja príbeh vo filme.

Ako vidíme, leží tam pero, potom noviny, titulok úvodníka, ktorý hlási: "Superman je mŕtvy", po novinách sa prechádzajú holuby. Preklad do lexiky: holub – symbol mieru (a v ruštině se mír řekne „mir“, ale znamená to také „svět“, pozn. Hox), pero – novinári, noviny – symbol informácie, v rámci ktorej svetu vládne ideológia. A tak nám Zack Snyder v obrazoch ohlasuje kapitolu prvého filmu o "LS": "Svet po Supermanovi" alebo "Svet, keď je Superman mŕtvy". Snyder hovorí prostredníctvom symbolov jednoducho výmluvne.

Ďalej vo filme nasleduje námet o tom, ako Batman loví na návnadu (ako návnada slúži nejaký zlodejíček) "podozrivého" špióna, ktorý sa sám zničí, aby ho nebolo možné preskúmať. Zaznie otázka "návnady": "Oni (podozrivý špión) sa objavujú preto, lebo Superman je mŕtvy?" Ako sa ukazuje, informácia, ktorú získali od Luthera, jedného z postáv filmu "[Batman vs. Superman](#)", predstavujúceho v reálnej globálnej politike veľmi vplyvný klan, súhlasí s tým, na čo narazil Batman. V podstate, ak spomenieme predchádzajúci obraz, Luther, prehrájúc bitku (v skutočnosti zničenie projektu (ISIL) so Supermanom, Batmanom a Wonder Woman (USA, Rusko a Ruské znacharstvo), prebúdzá ďalší projekt (o ňom podrobnejšie trochu neskôr). O tom projekte podľa nás zas (ako aj predtým o klane, tiež opísanom v článku «Batman vs. Superman») "hlási" Michail Chazin.

Samotný Chazin je podľa všetkých príznakov predstaviteľom tohto klanu.

Veľké Litovské kniežatstvo 2.0

https://www.youtube.com/watch?time_continue=115&v=mpx3JTnlrGg

Potom nasledujú začiatkové titulky a jazyk obrazov, opisujúci svet, v ktorom zomrel americký sen. V princípe to, čo teraz prebieha v anglosaskom svete. USA strácajú v politike svoju silu. Hmotné zabezpečenie obyvateľstva veľmi prudko smeruje k biede. Hlavu zdvíha(jú) nacionalizmus. V princípe všetky boľšačky Európy pomaly prenikajú do Štátov. Preto nie je prekvapivá ďalšia rozvíjajúca sa scéna okolo Wonder Woman – to, čím sa začína epizóda s “Babou Jagou” (Wonder Woman).

Obraz oznamuje, že na pozadí súčasného sveta (a presnejšie na zadnom pozadí je Londýn) sa táto čnie na “osobitej soche slobody”. Sloboda v danom prípade slúži ako svetonázorový základ. V ľavej ruke sochy sú váhy, ktoré je potrebné interpretovať ako tradičný názor, v pravej – meč, ako hľadanie Istiny v Pravde. Wonder Woman sa drží za meč, ako symbol tej činnosti, ktorou sa v danom momente zaoberá. A v tom čase prebieha príprava teroristického činu, počas ktorého majú byť podľa plánov teroristov vyhodené do vzduchu “4 štvrte”, aby ľudstvo uvrhli do sveta “viery v boha”. Už z toho je pochopiteľné, že “Baba Jaga” je v opozícii k plánom Vatikánu, ktorý zaspal a vidí svet cez pohľad “Otroci klaňajte sa svojim pánom”, cez vieru v boha, ktorého niet.

Štyri štvrte – to sú alegoricky štyri strany sveta. Je pozoruhodné, že vo filme je znázornené, ako proces prebieha prostredníctvom teroru. Tento proces sme opisovali v “[Zahrať si päť kopejkový boston](#)”: “K tejto premene (alebo ku koncu) ich vedie ruské znacharstvo, keďže v “Pútnikovi” navrhuje harmonickú budúcnosť, na rozdiel od žido–vatikánskeho centra, ktoré navrhuje: “ked’ nie mne, tak nikomu”. V súčasnej logike sociálneho správania žido–vatikánskeho centru máločo praje, preto sa znížili na úroveň terorizmu, na jednej strane – konanie, na druhej strane –informačná podpora, lebo obvyklé riadenie nefunguje”.

“Vrátíme sa do temných časov, časov, kedy bol živý strach pred bohom” – hovorí terorista, nastavujúc výbušninu. Objaví sa “Baba Jaga” a ruší všetky plány.

Ak sú komiksy “DC” v niečom dobré, tak práve takými, na prvý pohľad jednoduchými obrazmi, odrážajúcimi hlboké viac–ťahovky vo vnútro–“elitárnych” analýzach.

Potom nasleduje námet, kde sa Batman snaží stretnúť s Aquamanom.

Morský cár

Aquaman – **Morský** cár. Morský cár – to je postava z ruských národných rozprávok: pán morského dna, pán všetkých vôd, vládca nad podvodnými obyvateľmi, vládca nespočetných pokladov. Dvorec Morského cára je vytvorený z krištáľu, striebra,

zlata a drahých kameňov, nachádza sa neurčite: raz v modrom mori, raz na ostrove, raz v [Ilmenskom](#) jazere. Nájde ho v bylinách o [Sadkovi](#) aj národných rozprávkach, pričom nielen ruských, ale aj nórskech.

Okrem byliny o Sadkovi zohráva Morský cár významnú úlohu aj v rozprávke o Vasilise Premúdrej. Aj tu si chce nechať u seba v podvodnom cárstve hrdinu ([Ivana-cároviča](#)), no dcéra morského cára Vasilisa, zamilovaná do cároviča, uteká spolu s ním a zachraňuje ho pred otcom.

V iných kultúrach: [Poseidón](#) alebo [Neptún, zobrazený na erbe mesta](#) Veľký Ustjug ([Великий Устюг](#)). Nenadarmo Dedo Mráz, vzhľadom pripomínajúci Neptúna, "prichádza" práve odtiaľ. Prívlastok «Veľký» mesto získalo za svoju úlohu v histórii a svoj obchodný význam. V XVI. storočí vzrástol obchodný význam Ustjuga natoľko, že ho Ivan IV. zaradil do zoznamu opričných miest, ktoré poskytovali peniaze «na použitie panovníkovi». Práve v tomto období získal názov Veľký.

To, že sa jedná práve o "morského cára", vo filme očividne naznačuje miesto stretnutia Batmana a Aquamana – niekde na severe. Hoci vo všeobecnosti, tri postavy (Neptún, Morský cár, Poseidón, Dedo Mráz) ukazujú na jeden a ten istý jav – moc nad vodou, moc nad informáciou – "Kto vlastní informácie, vlastní celý svet".

"Morský cár" – obrázok diela [Sergeja Mal'jutina](#). V ilustráciách a grafike prejavil najlepšie črty ruskej [moderny](#). Výborne sa díva na jeho ilustrácie k [A. S. Puškinovi](#):

- «Ruslan a Ljudmila» (1898),
- «O cárovi Saltánovi» (1897),
- «O mŕtvej cárovnej a siedmych bohatieroch» (1910),
- «O zlatom kohútikovi» (1913).

Dobré sú jeho akvarely: «Sadko» (1906), «Koščejev domček» (1909).

Ruská drevená maľovaná bábnica (Matrjoška) sa v Rusku objavila v 90. rokoch XIX. storočia, vďaka profesionálnemu umelcovi [Sergejovi Mal'jutinovi](#) (1859—1937). Jeden z aktívnych tvorcov a propagandistov «ruského štýlu» v umení.²

No nás Aquaman zaujíma skôr v symbolickom význame, než v mýtickom.

"Voda" je informácia. "Ryba", ktorou kŕmi hladujúcich obyvateľov severu, symbolizuje nejaké učenie, idey, ktorými kŕmi dav. Ak v slove "рыба – ryba" zameníme samohlásky, dostaneme "рабы (raby) – otroci (v ruštině, rab = otrok)". Vtip na účet Arthura

Curry (Aquaman) od Bruce Wayne (Batman): “Hovorí, že vieš rozprávať s rybami?”, naráža na myšlienku, že Aquaman rozpráva s ideami. A kde je možné rozprávať sa s ideami ako s bytosťami? V noosfére, pri pohrúžení do meditácie. Neskôr hovorí Bruce Wayne, že nie on sa rozpráva s rybami, ale oceán sa rozpráva za všetkých.

Pred nami je predstaviteľ znacharstva severných národov, ktorých kŕmi rozprávkami. Reč ide o tom znacharstve, ktoré nám zanechalo rozprávky o Ivanovi Cárovičovi, Vasilise Premúdrej, Sadkovi, atď. Jednoducho povedané, sú to tí znachari, ktorým vdáčíme v našej kultúre za severný folklór. To, že je to tak, je možné pochopiť z “vymyslenej historiky” tejto vymyslenej postavy Arthura Curry:

“Pôvodne v Striebornom veku bol Arthur Curry synom pracovníka majáku (opäť Maják) menom Tom Curry a ženy menom Atlanna. Arthur už v mladom veku predvádzal neuveriteľnú silu a rýchlosť, a tiež schopnosť dýchať pod vodou a rozprávať s rybami. Atlanna chlapcovi pred smrťou odhalila pravdu: ona bola Kráľovnou Atlantídy, nachádzajúcou sa vo vyhnanstve, a sľubovala, že raz bude Arthur vládcom siedmich morí. Jeho otec mu dal vzdelanie a naučil ho kontrolovať jeho možnosti, čo mu nakoniec pomohlo stať sa hrdinom menom Aquaman.”

T.j. história vzniku znacharstva má svoj počiatok v hlbokom staroveku.

Mimochodom je potrebné spomenúť film, ktorý vyšiel taktiež v roku 2017 – «Atlantída». Taký názov získal v ruskom priestore, originálny názov je «Studená koža (Cold skin)» (aj filmu, aj knihy, podľa ktorej bol natočený), pri tom scenár filmu nie je nijakým spôsobom priamo spojený s Atlantídou, no ruskojazyčnému divákovi bolo potrebné takýmto spôsobom poukázať na film. Na prvých titulkoch nám ukazujú objednávateľa filmu – spoločnosť «BABIEKA FILMS»: odkaz od znacharstva – «Baby Jagy». Podstatné udalosti prebiehajú v okolí majáku a obyvateľov akejsi morskej civilizácie. Námet filmu pripomína príbeh s Aquamenom.

Obraz strážcu majáku sme spomínali skôr v článku “[Sakrálny Krym](#)”:

“Maják — zariadenie, ktoré slúži na orientáciu lodí. Štáty, civilizácie (lode), sa po všetky časy orientovali a orientujú sa na Rus-Rusko. Strážca majáku – to je naša “tisícročná” moc, základným cieľom ktorej je – obsluhovať maják. Avšak pri objavení sa človeka inej etiky, neprijateľnej pre pánov biblického projektu, zakrýva ho, pomáha, presvedčuje kontrolujúcich, že všetko je: «ticho ako v hrobe», t.j. mŕtve cárstvo a nijakej hrozby niet.”

Peložíme z alegorického jazyka:

Severné znacharstvo je plodom poznania, získaného z Atlantídy aj elity ruskej civilizácie, akási symbióza. Prototyp Fina z “Ruslana a Ľudmily”.

Čo prináša Ruský Sever

Film “Sviatok Neptúna ([Праздник Нептуна](#))”, ktorý sme už opisovali, teraz vzhľadom k vyššie uvedenej informácii o Aquamanovi umožňuje nové významy námetu. “Elita” v ZSSR bola na základe vlastného prania zahnaná do podmienok “severných algoritmov” riadenia. V podstate si sami pripísali možnosť riadenia v podmienkach agresívneho prostredia, a nakoniec sa museli tomuto riadeniu učiť v praxi.

Tiež je potrebné spomenúť film na motívy rozprávok V. M. Šukšina “[Трески-пески \(Ёлки-палки\)](#)!” Ústredná postava, snažiac sa tam o národné štápie, pričom veľmi múdra a hľadajúca nové formy rozvoja spoločnosti (akýsi obraz “elity bez úvodzoviek”), naráža na problémy nechápania svojich inovácií. Samotná spoločnosť v tom čase *slávi deň Neptúna* (vítajú epochu Vodnára), podľa námetu hrdinu ponárajú filmu do vody. Alegoricky ho ponárajú do informačnej potopy. Potom sa on sám, znechutený, ponára do studeného mora a takmer sa topí, no zachraňujú ho obyčajní ľudia. Z námetov je možné urobiť celkom jednoznačný záver: Prostredie sa zmenilo, a je potrebné, aby sa zmenili samotní predstavitelia “elity” aj “elity bez úvodzoviek”, a v podmienkach stavu prostredia byť bližšie k obyčajným ľuďom.³

Ďalej obrátíme pozornosť na obraz Neptúna na erbe Veľkého Ustjuga

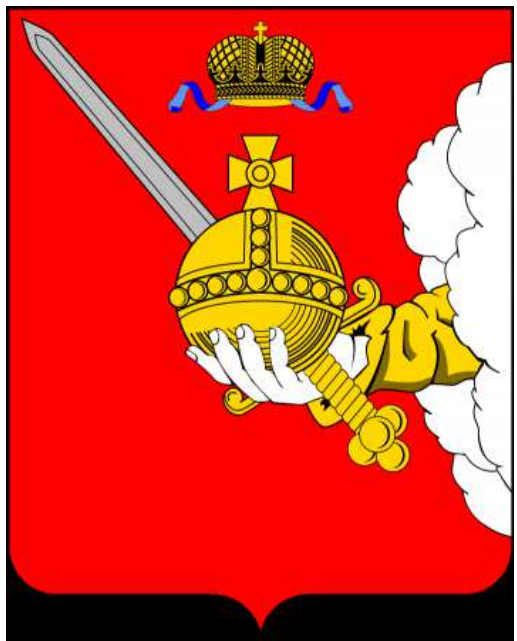
Jedno z najstarších miest na [ruskom Severe](#), uchovávajúce bohaté kultúrne dedičstvo.

Od roku 1999 je vyhlásené za domov všeruského Deda Mráza.

Prvé, čo prichádza na um, to je obraz Vodnára.

Ďalej je to ešte zaujímavejšie. Pozrieme sa na erb Vologodskej oblasti:

Ruská imperátorská Koruna, [Kráľovské](#) jablko a Meč – symboly moci, darované niekým neviditeľným, pred očami skrytým v snehu alebo v "oblaku".

Predsa moc v Rusku sa poskytuje na Severe. Pre potvrdenie toho obráť me pozornosť na rovnaký obraz na Tarotových kartách:
Tarot – Žezlové eso

Názov karty: Koreň síl ohňa

Objasnenie (všeobecný význam): «zrodenie», t.j. inicializácia, začiatok niečoho nového, vznik idey; tvorenie, budovanie. Dá mocný prílív energie, impulz: postrkuje, aktivizuje. Umocnenie. Začiatok, zdroj, prapríčina.

Severná oblasť — administratívno-teritoriálna jednotka na severo-západe RSFSR od 5. decembra 1936 do 23. septembra 1937 ([Wiki](#)).

23. septembra 1937 uznesením ÚVV ZSSR (ЦКК СССР) «O rozdelení Severnej oblasti na Vologodskú a Archangelskú oblasť» bola oblasť zrušená. 15. januára 1938 Ústredný výbor ZSSR potvrdil vytvorenie Vologodskej a Archangelskej oblasti.

Mesto Archangel'sk — mesto na severe európskej časti Ruska. Založené výnosom Ivana Hrozného v roku 1584 v blízkosti Michailovsko-Archangel'ského kláštora (odtiaľ pochádza názov mesta).

Ako Archangel'sk, tak aj Veľký Ustjug sa od konca 80-tych rokov XVI. storočia stali centrami ruského zahraničného obchodu, do štátnej pokladne prinášali do 60 % príjmov. Počnúc rokom 1713, začal cár Peter I. svojimi výnosmi obmedzovať obchod cez Archangel'sk, fakticky obetoval jeho záujmy v prospech nového baltického prístavu Sankt-Peterburg. Odtiaľ prikázal voziť len taký objem tovarov, aké bolo potrebné «pre kŕmenie obyvateľ'stva». V roku 1718 vydal Peter I. výnos, zakazujúci export chleba a import väčšej časti zahraničných tovarov cez Archangel'sk.

Počas vlády Kataríny II. sa obmedzenia na zahraničný obchod cez severné prístavy Ruska zrušili, no mesto si už nedokázalo vrátiť status hlavného prístavu krajiny.

V období [napoleonovských](#) vojen a v spojení s [kontinentálnou](#) blokádou Veľkej Británie v rokoch 1807–1813 prežili Archangel'sk nový ekonomický rast, keďže bol jediným prístavom v Rusku, kam mohli privážať britský tovar.

Vo [vojnových](#) rokoch Veľkej vlasteneckej vojny, bol Archangel'sk s [Murmanskom](#) a [Molotovskom](#) (teraz – Severodvinsk) jedným z hlavných prístavov, prijímajúcich náklad [spojeneckých](#) krajín na [lend & lease](#).

Spomenieme aj film Končalovského “Sibiriáda ([Сибиряда](#))”, kde bol takto symbolicky podaný ruský svet: “*V sibírskom zapadákov, v prostredí tajgy a močarín, žijú v neveľkej dedine Jelaň dve rodiny, ktoré sú oddávna znepriatelené: «kulaci» Solominovi a bedári Ust’južaninovi.*” Slogan filmu: «*História Ruska od začiatku storočia do začiatku 80-tych*».

Nad scenárom pracoval Valentín Ježov – ten istý, ktorý sa zúčastnil tvorby scenára filmu “Biele slnko púšte”. Ruský charakter bol vpísaný do *Ust’južaninových* (obyvateľov Ustjuga volajú Ust’južani). Otec bol celý čas mimo systému, rúbal cestu smerom k jasnej hviezde (Síríus) na nebi, syn a vnuk pokračovali v jeho ceste – metaforicky k Božiemu Kráľovstvu. Pripomenieme film Rolanda Emmericha “[10000 rokov pred Kristom](#)”, kde hlavný hrdina, žijúci so svojím kmeňom na predhorí Uralu, tiež išiel za Síríusom, aby oslobodil ľudstvo od smutného dedičstva Atlantídy. Inými slovami, filmoví Ust’južaninovi ako mohli, tak napredovali k spravodlivej spoločnosti. Film “Sibiriáda” sa končí hrdinskou smrťou posledného Ust’južanina – metaforicky vyjadrujúc, pod tlakom industriálnej epochy. Avšak, ako ukazuje film, Ust’južaninovi nasledovného pokolenia sa v tom momente nachádzajú v počiatočnom stave, a ich vstup do riadenia, súdiac podľa chronológie ukázanej vo filme, je po roku 2010.

Spojíme všetko dokopy: ak sa na to celé pozrieme z úrovne globálneho historického procesu, zistíme, že Ruský sever v sebe nesie korene a *spojenia aj so Západom, z obdobia do rozkolu na Rusi*, a aj Severné algoritmy riadenia. Ich miesto v politike Ruskej civilizácie je natoľko významné, že bez ohľadu na ideológiu sovietskeho štátu, sa názov mesta Archangel’sk nemenil. Nakoniec sú nájdené konkrétne korene spoločného medzi starovercami v USA a Rusku.

Ak sa na celé pozrieme z úrovne symbolov a matrično–egregoriálneho riadenia, tak v podstate moc vo svete prechádza k Severným algoritmom riadenia, ktoré v je v epoche Vodnára najadekvátnejším z dostupných. Od nedávnej doby existujúca tradícia ruských kúpať sa v zime v prierube – to je svojrázny obrad, odrážajúci noosféru algoritmiku.

Ako odpoveď na otázku: “Čo sú to za Severné algoritmy?”, uvedieme príklad adekvátneho chápania aktuálneho stavu vecí a ruských kultúrnych kódov. Nakoľko sú Ruské, nech si každý odpovie sám:

“Riadenie v Rusku je dnes neuveriteľná zmes nemeckého účtovníctva, anglosaských princípov demokracie a francúzskeho štátneho zasahovania do ekonomiky. A všetko to nie je nijako spojené s ruskou históriou a osobitosťami ruského obyvateľstva.

(...)

Anglosasi vymysleli industriálny svet, rozkvitli spolu s industriálnym svetom, a ich koniec bude tiež spoločný. Tristo rokov sa ruská civilizácia adaptovala k industriálnemu svetu. Vojny, revolúcie, mobilizácia, ľudské obeť – cena za adaptáciu.

Je čas, aby elita ruskej civilizácie pochopila, že pre ďalšie vnucovanie svojim spoluobčanom zákonov iných civilizácií niet ani síl, ani významu.

Nuž a kde je ruským dobre, kde sa môžu nadýchnuť z plných pľúc? Tam, kde nie je všetko predpovedateľné, kde sa pravidlá hry menia každý deň, kde nič nie je predurčené. T.j. v Rusku, nie? Nie, v celom svete. Jednoducho svet začína žiť podľa ruských kultúrnych kódov, a ruským by sa v ňom malo žiť obzvlášť dobre.” (Sergej Chaprov – “Digitálny Komunizmus”, 2011r).

Vo filme “Liga spravodlivosti” je myšlienka o zmene pravidiel hry vyslovená niekoľkými postavami. Napríklad, L. Lane (priateľka Supermana): «*V tej dobe bolo všetko jasné... Vtedy som chápala, čo hýbe naším svetom...*» Alebo dialóg Batmana s jeho “technologickým” pomocníkom Alfrédom:

– *Nepoznávam tento svet.*

– *Netreba ho poznať. Treba ho zachrániť.*

A vy skúste žiť na území Ruska, kde sa počasie nedá predpovedať, v pásme riskantného poľnohospodárstva. Hneď bude jasné,

koho a s akými algoritmami psychiky vychováva Dedo Mráz.

Príroda u ruských počas tisícročí formuje charakter, ktorý v súčasnom storočí informačnej potopy najlepším spôsobom odráža výzvy spoločenského prostredia. Ak máme erb Vologodskej oblasti interpretovať širšie: reálnu moc v Rusku je možné získať len nasledujúc Severné algoritmy riadenia.

Nič nebráni tomu, aby sme tu poskytli kľúče k druhej zmyslovej rovine filmu "Mrázik", kde Dedo Mráz v jednom z námetov (éra Vodnára) Nastenku spravodlivo obdarí cennými darmi, a parazitku Marfušku-dušičku "odmení" podľa jej zásluh. Obraz domu, kde žili-boli macocha, otec, Marfa a Nastenka – to je obraz Ruskej Civilizácie (ako aj v "Sibiriáde", kde ako prototyp slúži dedina), v ktorej spolu žijú dve cirkvi: Macocha – súčasná, a Otec – staroverská. Dôsledkom toho je aj vychovanie dvoch národných kultúr: Jedna dneprožidovská, druhá – Ruská.

Už sme písali, že práve súčasná RPC, ako dedička nikoniánskej cirkvi, nie je schopná zrodiť nikoho okrem darmožráčov, ako ani jej "Otec" – cirkev katolícka, čo nám veľmi názorne ukazuje kultúra národov, nachádzajúcich sa pod jej riadením (Centrálna a Južná Amerika, Južná a Východná Európa). Pri prechode na Severné algoritmy riadenia – v epoche Vodnára, zostane dneprožidovská kultúra⁴ s dlhým nosom, hoci ašpirovala na celý bochník, a Ruská kultúra získava všetky výsady. Ak sa na to pozrieme v rámci ZSSR, všetci si pamätajú na situáciu zväzových republík pri rozpade (s čím odišli, a čo im zostalo), a k čomu vo výsledku dokrivali.

Snehulienka

Pre účely filmu «Snehulienka» (ZSSR, 1968) bola pri rieke [Mera](#) vybudovaná celá «dedina [Berendejcov](#)». Výber miesta nebol náhodný: v týchto krajoch, v [Ščelykovo](#), písal Ostrovskij [svoju hru](#). Po skončení natáčania boli drevené dekorácie prenesené do [Kostromy](#), kde vznikol park «Berendejevka». Okrem toho, v Kostrome bol v roku 2008 postavený Domček Snehulienky, v ktorom po celý rok prijíma hostí. V roku 2009, 4. apríla, sa po prvý krát oficiálne oslavoval deň narodenia Snehulienky. Odvtedy sa v Kostrome Snehulienkine narodeniny slávia každý rok. Kostromská oblasť prilieha svojou severnou časťou k Vologodskej oblasti.

Ipaťjevský kláštor Svätej Trojice — mužský [kláštor](#) v západnej časti [Kostromy](#) na brehu [rovnomennej rieky](#) neďaleko od jej sútoku s [Volgou](#). [Cárska dynastia Romanových](#) začala obradom pozvania na vládnutie v Ipaťjevskom kláštore a skončila [postriehaním cárskej rodiny](#) v [Ipaťjevskom dome](#) v [Jekaterinburgu](#)).

Z Moskvy vyhnaný Michail Romanov sa spolu s matkou vydal do Ipaťjevského kláštora blízko Kostromy. Čím je známy tento kláštor? Tým, že sa tu nachádzali stúpenca Poliakov a Lžedmitrija II. Hľa, čo nám oznamuje stránka kláštora: *«Prosperita Ipaťjevského kláštora, ako aj celého Ruska bola narušená strašným obdobím Smuty. V tomto zložitom období sa kláštor ocitol na strane Lžedmitrija II. a Poliakov. V roku 1608 sa opát Ipaťjevského kláštora Feodosij a opát Kostromského kláštora Božieho zjavenia Arsenij, ktorí viedli vyslancov z obyvateľov Kostromy, pozostávajúcich z dvoranov, detí bojarských ľudí a obyvateľov mesta, vydali «vyjadriť úctu» do Tušinského tábora – hlavného štábu samozvanca Lžedmitrija II. Na začiatku roku 1609 vypuklo v Kostrome povstanie proti stúpencom «tušinského zlodeja». Bolo sprevádzané surovou bitkou miestnych dvoranov a bojarských detí, okolo 200 dvoranov s rodinami bolo utopených v rieke Volge. To nemohlo nevyvolať odsúdenie rebelov zo strany obyvateľov Ipaťjevského kláštora. V tejto súvislosti preukázali podporu tušinskému kandidátovi kostromskému vojvodcovi N. D. Vel'jaminovi, ktorému sa podarilo dostať z mesta spolu so svojimi stúpenkami. Vo februári – máji 1609 ich bratstvo kláštora ukrylo za spoľahlivými múrmi pevnosti. Obliehanie kláštora trvalo do začiatku augusta roku 1609 a skončilo sa dobytím kláštora. Stúpenca Lžedmitrija II. boli zničení, no vojvoda Vel'jaminov sa so šťastím zachránil pred smrťou a potom slúžil Michailovi Fjodorovičovi Romanovi vierou a pravdou».* Podľa všetkého slúžil vojvoda Vel'jaminov Romanovcom vierou a pravdou nielen potom, ale aj predtým. (stogarov.livejournal.com)

V mladosti Fjodor Romanov na rehoľu a duchovnú cestu nepomýšľal. Bojar (od roku [1586](#)), jeden z najväčších fešákov v Moskve, syn vplyvného [Nikitu Zacharina-Jurijeva](#)^[3], synovec cárovnej Anastázie, prvej ženy [Ivana IV. Hrozného](#), bol považovaný za možného súpera [Borisa Godunova](#) v boji o moc po smrti [Fjodora Ivanoviča](#) v [roku 1598](#). On sám aj jeho žena [Xénia Ivanovna Šestova](#) boli násilne [ostrihaní na mníchov](#) pod menami «Filaret» a «Marfa», čo ich malo zbaviť ich práv na trón.

Ich jediný syn, ktorý prežil — [Michail Fjodorovič](#) — bol následne v [roku 1613](#) zvolený za ruského cára. 24. júna jeho [intronizáciu](#) na hodnosť prvého Moskovského Patriarchu vykonal v Moskve bývalý [Jeruzalemský Patriarcha Feofan III.](#) Ako rodič panovníka bol do konca života oficiálne jeho spoluvládcom. Užíval titul «Veľký vládca» a celkom nezvyčajné spojenie mníšskeho mena «Filaret» s otcovým «Nikitič»; fakticky riadil moskovskú politiku. ([wiki](#))

A ako sa Filaret Romanov stal metropolitom Rostovským? Takto: Rostovským metropolitom ho urobil Lžedmitrij I. Vyjasňuje sa, že preto, lebo Filaret bol u Borisa Godunova v nemilosti. Dobre, nech je tak, no ak prijal návrh Lžedmitrija, to znamená, že prejavil plnú lojalnosť k režimu, ktorý prišiel k moci s poľskou pomocou. No zato sa potom postavil do boja s poľským kandidátom Lžedmitrijom II. Pravda, trochu neúspešne: «Avšak sily boli nerovné a Rostovčania utrpeli porážku. Filareta odviezli na zúčtovanie k tušínskemu zlodejovi». Áno, Lžedmitrij II. mal všetky dôvody zúčtovať s nevďačným Filaretom, ktorý pohrýzol ruku svojho dobrodínca. V čom spočívalo toto zúčtovanie? Profesor Čumakov sám chápe celú komickosť situácie: «Zúčtovanie bolo originálne: Lžedmitrij II. teraz už Filareta vyhlásil za patriarchu Moskovského a celej Rusi».

Ešte sa pristavíme, aby sme zodpovedali na otázku: čože, zostavovatelia oficiálnej verzie, vychvaľujúci Romanovcov nechápali, že ich príbeh nesedí? Nie, nemohli nechápať, preto aj podobným udalostiam priradujú objasnenia, navrhujú motivácie pritiahnuté za vlasy, na spôsob «fajčil, no nešlukoval». Prečo nebolo možné «zredigovať» text, a prepísať udalosti do potrebnej podoby? Odpoveď môže byť len jedna: preto, lebo všetci naokolo o tom vedeli. A autori oficiálnej verzie histórie sa museli neustále vykrúcať, aby obišli všetkým známy fakt: Romanovci boli spojencami Poliakov.

Mimochodom úryvok z «Nového letopisu», venovaný tým istým udalostiam, ako aj «Povesti Avraamija Palicyna»: «332. Panovanie vládača, cára a veľkého kniežata Michaila Fjodoroviča celej Rusi v roku 7121 (1613)». Hlásí o zvolení za cára Michaila Fjodoroviča Jurijeva, syna veľkého bojarského rodu bojara Fjodora Nikitiča Jurijeva: «a všetci nahlas kričali, že všetci chcú, aby v Moskve vládol Michail Fjodorovič Jurijev».

Priezvisko Romanov sa tu nespomína. Prečo? Možno preto, lebo to nebolo priezvisko, ale prezývka, označujúca «Rímsky», t.j. kandidát Rímskeho pápeža? A spočiatku ho nechceli spomínať v zápise o zvolení Michaila za cára. (stogarov.livejournal.com)

O pochode poľskej hordy na Moskvu, ako epizóde vojny medzi Anglickom a Španielskym a Rakúskym domom Habsburgovcov, čítajte v "Prílohe 2" tejto práce.

Filaret venoval veľkú pozornosť kníhtlači a opravám "chýb" v textoch starých rukopisov. V roku 1620 obnovil činnosť [Moskovskej typografie](#) na [Nikol'skej ulici](#), založenej ešte [Ivanom Hrozným](#) v roku 1553. Zriadil «redakčnú miestnosť» — zvláštnu miestnosť pre korektorov (redaktorov starých rukopisov). Filaret obzvlášť dbal na «čistotu» starých textov, na čo sa využívali najvzdelanejší korektori, ktorí mali za povinnosť porovnávať texty so starými slavjanskými rukopismi, a niekedy používali grécke zdroje. Upravené knihy sa rozširovali po kláštoroch, chrámoch a trhových miestach za výrobnú cenu, bez prirážky. Na Sibír sa posielali bezplatne. ([wiki](#))

K vyššie uvedenému je potrebné spomenúť, že Ipaťjevský kláštor je známy aj tým, že tam bol nájdený Ipaťjevský letopis — *jeden z najstarších ruských letopisných kroník a dôležitých dokumentárnych zdrojov o histórii [Starej Rusi](#). Ipaťjevský (Akademický) odpis. Na 307 stranách (jeden z jeho variantov — podľa daného delenia). Datuje sa koncom 1420-tych rokov. V XVII. storočí sa táto kópia nachádzala v [Ipaťjevskom kláštore](#) pod [Kostromou](#), podľa čoho bol letopis aj nazvaný. V roku 1809 bol nájdený v [Knižnici Akadémie vied](#) historiografom [Nikolajom Karamzinom](#). Nakoľko tento letopis odráža opis udalostí a nie tvorbu mýtov, si môžeme len predstaviť.*

Oficiálna verzia histórie hlási, že od roku 1605 do roku 1618 viedlo Moskovské cárstvo ťažký boj s poľskými interventmi. Nakoniec nad okupantmi zvíťazili, a ako symbol víťazstva sa k moci dostala dynastia Romanovcov. Celkom prirodzené by bolo očakávanie, že ich vláda sa bude opierať o národnú pamäť o slávnom víťazstve, a ideológia bude vedená v protizápadnom, protipoľskom duchu.

Nič také. Naopak, práve 17. storočie je charakteristické prudkým rastom západného, predovšetkým poľského vplyvu. Snažiac

sa objasniť túto tendenciu, V. O. Ključevskij (Ruská história, č.3, Začiatok západného vplyvu na Rusko) hovorí o snahe Moskovského štátu prekonať svoju zaostalosť. No sám si kladie otázku: «Prečo sa to začalo v 17. storočí? Ťažko povedať, z čoho pochádza tento rozdiel počas udalostí medzi 16. a 17. storočím, prečo u nás predtým našu zaostalosť nepozorovali...»

Podľa nás bol tento nárast západného vplyvu priamym dôsledkom násilného dosadenia na trón propolskej dynastie Romanovcov.

Ključevskij hovorí o postupnosti premien. Avšak západní autori, ktorí písali o Moskovií konca 16. Storočia, ju vykresľujú ako krajinu uzavretú pre kontakty so Západom, podobne ako moslimské krajiny alebo Japonsko 19. storočia.

***

Tak Michalo Lituanus, «O zvykoch Tatárov, Litovcov a Moskvancov» (1550): «Moskvania, Tatári aj Turci, hoci aj majú zeme, ktoré rodia hrozno, no víno nepijú, ale, predávajú kresťanom, získavajú zaň prostriedky na vedenie vojny... Vo všetkých zemiach Tatárov a Moskvancov ... je pitie alkoholu zakázané...Ked' sa nad niekým zo svojich rozčulujú, Moskvania mu prajú, aby prešiel na rímsku vieru, tak ju nenávidia... Ani Tatári, ani Moskvania nedávajú svojim ženám žiadnu slobodu... Moskvania nenajúmajú do vojska žoldnierov». Mimochodom, Lituanus neustále hovorí o zhode zvykov Moskvancov a Tatárov. A súdiac podľa prvej frázy, nemá Moskvancov za kresťanov.

A toto je Charles Howard, 1st Earl of Carlisle, «Opis Moskovie» (nie skôr ako r. 1664) «...ženy tejto krajiny ... žijú v ústraní a najmä významné. ... ak vydaté ženy žijú tak uzavreto, dievčatá tým viac, a ak tie vychádzajú, zakrývajú si svoju tvár veľkým závojom».

Tento «veľký závoj» by som porovnal, ak už nie s burkou, aby som nedráždil «tradičného» čitateľa, tak v každom prípade s pokrývkou hlavy ruskej Kazačky: «Hlavu si zakrývali niekoľkými šatkami alebo zložitými pokrývkami hlavy: rohatými kičkami (pokrývkami hlavy – кичками), turbanmi, «lodičkami». Na šatky sa dávala kazačská sobolia čiapka. Blízkosť k východným tradíciám je vidieť aj v detailoch. Napríklad, «znuzdalka (знуздalka)», alebo «zamuzdka (замуздка)», – šatka, ktorou prikrývali časť tváre. Tento zvyk nikdy nedodržiavali ženy z iných miest, a Kazačky dráždili «Tatárkami». Znuzdalka bola zvyčajne červeno-bielej farby. Konce šatky sa obtáčali na povrchu už oblečenej znuzdalky, zakrývajúc spodnú časť tváre a úst, okolo krku, a viazali sa spredu na uzol» (Stránka oblastnej divíznej kazačskej spoločnosti).

O ústraní žien píše aj John Milton (1608 –1674) – áno, áno, ten istý – v svojej «Moskovii»: «ženy sú poslušné a nevychádzajú z domu». A v svojej «Moskovii» (1549) Sigismund von Herberstein: «Zatvorené doma, ony len pradú a súkajú nitky... veľmi zriedka púšťajú ženy do chrámov». Pripomeniem aj funkcionálnu a fonetickú blízkosť ruského domčeka a háremu.

A o vzťahu k «západnej» viere. Herberstein: «Hovorí, že keď vládca podáva ruku vyslancovi rímskej viery, má za to, že ju podáva človeku poškrvnenému a nečistému, a preto keď ho prepustí, ihneď si umýva ruky». A obšírnejšie u Reinholda Heidensteina v «Zápisoch o Moskovskej vojne» (1578–1582): «Majú za barbarov a pohanov všetkých, ktorí od nich odstupujú v záležitostiach viery, dokonca aj tých, ktorí dodržiavajú obrady Rímskej cirkvi, a odvracajú sa od nich ako od nejakej rany, a považujú za nedovolené mať s nimi niečo spoločné; následkom takéhoto presvedčenia sa objavila obyčaj, že zakaždým, keď kniežatá prijímali zahraničných vyslancov, mali pred sebou misu s vodou, aby si ňou mohli ihneď umyť ruky, akoby poškrvnené od dotyku cudzincov».

Preto je plne logická veta cestovateľa 17. storočia do Moskovie Adama Oleariusa: «Musíme sa diviť, ako si avšak v roku 1610 zvolili za veľké knieža Vladislava, kráľoviča poľského».

Predpokladám, že podstatná časť obyvateľstva o tomto zvolení v roku 1610 nepočula, a potom už bolo príliš neskoro.

Súčasne pripomenieme aj obyčaj starovercov – t.j. všetkých «do-romanovských» ruských – pochovávať nebožtíka v deň smrti, ovinúc ho do pohrebného rúcha, čo je totožné so súčasnou moslimskou obyčajou.

Vo všeobecnosti, ten, kto si myslí, že si vie dobre predstaviť život ruských v 16. storočí, bude rovnako ako Adam Olearius, občas zažívať veľké začudovanie. «Tradiční» historici nedokážu prečítať a vyhlasujú za tajnopis nápis na Zvenigorodskom

zvone, odliatom akoby v 17. storočí, no skôr v do-romanovskej ére. Pričom «tajnopis», podľa ich názoru hovorí o tom, že zvon bol odliaty na príkaz cára Alexeja Michajloviča.

«Nečítajú sa» – oznamujú napríklad o nápisochoch na nástenných tabuliach pri vchode do Uspenského chrámu usadlosti patriarchu Krutického v Moskve. A ved' má sa za to, že chrám bol vybudovaný v 80.-tych rokoch 17. storočia.

Alebo oznámenie v tlači o nájdení hlinenej tabuľky v roku 2009 pri vykopávkach v Tveri, ktorú archeológovia radia k 16. storočiu, no nápis na ktorej nedokážu rozšifrovať. (Doplňím, že tieto nápisy nie sú arabské. Nápis na Zvenigorodskom zvone pripomína hlaholiku).

Zato v tom istom roku 2009 iránsky konzul, uvidiac na výstave v Astrachani helmu Ivana Hrozného, privezenú zo Štokholmu, na nej ľahko prečítal arabské slová «Allah Ahmad», priamo pod ktorým sa nachádza nápis jasný aj bez prekladu "Helma Kniežaťa Ivana Vasil'jeviča, Veľkého kniežaťa, syna Vasilija Ivanoviča, vládcu Celej Rusi, cára».

(...)

V 17. storočí sa zjavne udiala zmena epoch (globalizácia je proces objektívny – naša poznámka), a nie postupné zosilnenie západného vplyvu. (zdroj – stogarov.livejournal.com)

***

Nie náhodou je vlastou Snehulienky – Kostroma. Oj, nie náhodou. *Snehulienka z pera Ostrovského* – to je obraz čistého, mladého, svetlého, no pred davom ukrytého ideálu. Keď bol tento ideál predstavený davu, dav ho neprijal, avšak zapamätal si a prerozprával. Podľa hry bola Snehulienka chladná a nevedela Milovať. Keď sa naučí Milovať, roztápa sa – premieňa sa a stáva sa živou vodou – nadobúda iné formy, formy "ideálu" v dušiach ľudí. Akési poňatie obetavosti pre zrodenie nových ideálov u davu. Rovnaké to bolo aj s Ježišom Kristom.

Snehulienka – to je symbol Rusi do rozkolu – krajiny, kde v mieri nažívali aj kresťania aj moslimovia v obraze Tatára. Áno, ona (Rus) bola plodom Severného otca v obraze Deda Mráza, jeho chladného, no rozumného prístupu k životu na Zemi. Avšak globalizácia je proces objektívny, a objavenie sa Snehulienky bolo objavenie Severnej Rusi moreplavcami. A práve na to Snehulienka nebola pripravená, pretože rástla oddelene od pozemskej spoločnosti. Každý svetlý človek dokáže vychovať správneho človeka na osobitnom ostrove, avšak bude to zmrznutá podoba – čistá, no zamrznutá voda, pretože nemá dôvody vytekať – niet pre koho; a skús vychovať pravdivú spoločnosť obklopenú davom zo samotného davu...

Podľa hry, Mizgir (Мизгирь) je Snehulienkou posadnutý kupec. Meno "мизгирь" má v reálnom živote *Strehúň škvrnitý (Uhoruská tarantula, ľudovo mizgir (мизгирь))* — druh pavúkov z rodiny [pavúkov-vlkov](#), to pripomína katolíkov Benátčanov a vo všeobecnosti Rímsku vládu v podobe Romanovcov. Bojujúc o Lásku Snehulienky Mizgir zahubil seba aj ju – dokatolícku Rus. Jej ideály sa z reálnych štruktúr vytratil, avšak aj Romanovci sa sami ocitli v Ipaťjevskom dome, čo sa stalo akýmsi spájajúcim symbolom Kostromského Ipaťjevského kláštora – miesta, kde došlo k dotyku Mizgirja a Snehulienky, stretnutie dvoch civilizácií. A dav sa aj tak v tom čase nestal národom: ako sa modlil k zdroju tepla (v podobe Slnka), tak sa potom modlil k autoritám.

Súdiac podľa mapy bola Kostroma veľkým obchodným prekladiskom, najbližším prístavom na Volge pre Severnú obchodnú cestu Archangel'sk — Astrachaň ([nem.](#) AA-Linie; alebo «A—A») — *strategická hranica vylodenia nemeckých vojsk, stanovená v pláne «Barbarossa» pre organizáciu blokády od «Aziatského Ruska»*. Línia sa mohla stať aj dočasnou východnou hranicou Tretej ríše v prípade víťazstva *Vermachtu nad Červenou armádou* ([Wiki](#)). Miesto bolo v tých časoch nanajvyš strategické nielen pre *Vermacht*, ale aj sto rokov predtým pre Napoleona.

V podstate je obraz Snehulienky viacvrstvový, dá sa interpretovať aj ako zjav čistého rozumu naplnený otcovskou (Boh – Otec) Láskou, avšak tradično-kultúrne chápanie Lásky, ktorú učí Vesna – to je jav prírodou naprogramovaného poriadku – inštinktov. Prírodné človek, ktorý sa stretol s hierarchicky nižším v chápaní Lásky svetonázorom, buď degraduje do prírodného automatu, alebo vystupuje, premieňa sa do iného stavu, nepodriadeného a nepochopiteľného pre obyvateľov: "Od tých čias sa zvestuje Božie Kráľovstvo a každý doň úsilím vstupuje". Človek, ktorý žije v tomto Kráľovstve, môže prebývať v inom stave

ducha, neprístupnom pre ostatných, pričom je tu medzi nami. Tak aj Snehulienka, ktorá klesla do prírodného automatu, pozabudla na inštrukcie Otca, našla svoj osud v prírodnom automate, začala sa v procesoch na Zemi zúčastňovať ako voda.

***

Prítomnosť Severných algoritmov u ruských sa prejavuje v podvedomí Západu v tom, že obraz Ruska tam ide ruka v ruke s obrazmi zimy a všetkého s ňou spojeného. Egregoriálnym potvrdením dopytu po Severných algoritmoch je v súčasnosti oživenie záujmu svetových hráčov o Severnú morskú cestu, rozšírenie a pozornosť k Severnému prúdu, "Severný vietor".

V sovietskej animácii bol obraz komunikácie ruského severu v podobe Pomoranov a industriálneho Západu odrazený v sérii kreslených filmov vytvorených na základe archangel'ských rozprávok a rozprávania znalca životných podmienok a poetickej tvorby Pomoranov Borisa Šergina – ruského spisovateľa, folkloristu, publicistu a umelca (spolu s [S. G. Pisachovom](#)). Sú to kreslené filmy: [Pán Proňka \(1991\)](#), [Smiech a žiaľ pri Bielomorí \(1988\)](#), [Pomoranská bylina \(1987\)](#), [Martinko \(1987\)](#), [Zázračné koleso \(1979\)](#), [Dážď \(TV, 1978\)](#). Pozrite si [tu](#).

Pričom [Pána Proňku \(1991\)](#) a [Dážď \(TV, 1978\)](#) je možné v určitom zmysle nazvať prorockými, symbolickými. V námete kresleného filmu "Dážď" sa opisuje, ako prichádzajú zámorskí farbiari látok a preberajú miestnym farbiarom zákazníkovi, avšak keď začalo pršať, všetka farba z odevov zišla. Oblečenie – symbol ideológie, dážď – symbol informácie. A tak nám znachari v roku 1978 aj povedali, že k nám prídu a predajú nám novú ideológiu, a my zabudneme na vlastné ideály. No nastúpi éra Vodnára, a všetko sa stane očividným, aké klamlivé ideály nám predali.

<https://www.youtube.com/watch?v=6XotwucD0XM>

V [Pánovi Proňkovi](#) je symbolizmus ešte jednoduchší: v roku 1991 (rok vydania filmu) améri (postava, ktorá ich symbolizuje sedí na koži zabitého medveďa) nám dali 15 rokov (Proňka – symbol ruskej "elity"). V roku 2007 – Mníchovská reč Putina a plus 12 rokov (12 obsluhujúcich v kúpeľoch) na umývanie Proňku. Vo filme zostalo nevy povedané, ako sa to skončí so sebeckou, chamtivou ženou. Podľa jej zvykov je plodom toho istého poľa, ako aj Marfuška-dušička z rozprávky "Mrázik".

https://www.youtube.com/watch?time_continue=106&v=MT41WE1Yx58

Keď sa vrátíme k téme komiksov, je potrebné pozrieť sa aj na erb Archangel'sku, obraz ktorého veľmi pripomína línie námetu odtiaľto:

Pripomenieme, že komiksy sa objavili akurát na začiatku druhej svetovej vojny, kedy boli USA (a v podstate tie časti svetových "elit", ktoré sú napojené na severné kultúrne algoritmy) spojencami ZSSR, a severná morská cesta bola, tak ako 130 rokov predtým vo vojne s Napoleonom, dôležitou artériou pre land & lease.

Mozgové vírusy

Ďalej budeme pokračovať opisom udalostí filmu "Liga spravodlivosti". Z dialógu Aquamana s Batmanom:

"Nie som proti tomu, že oceán (informačné pole) stúpa!" – hovorí Aquaman.

"A čo budeš robiť, ak začne vriieť" – pýta sa Bruce Wayne.

Existuje taký výraz "Mozog je vo vare". Alebo obraz, ktorý vyjadruje jednoduchým jazykom: "h*vno v človeku vriie". Obrazne povedané, Bruce Wayne hovorí, že množstvo ľudí s "vrúcim odpadom v hlave" narastá, a niekto má na to riadiaci vplyv. Neskôr Baba Jaga (Wonder Woman) objasňuje, že táto algoritmika je nákazlivá a mení ľudí zvnútra. Jednotlivec sa stane neschopným vnímať. Spomeňte si na odpovede Putina na otázku o prvých dojmach z Donalda Trampa. VVP nie raz [pripomína](#): *"on počuje, on prijíma argumenty"*. Ak sa obraciaš na nepríčetných, a potom prichádza človek, s ktorým je možný dialóg, tak to udrie do očí. Poďme, ešte raz si spomenieme na informačný vírus, o ktorom [písal Igor Ašmanov](#):

Nuž, po prvé, pojem «mozgové vírusy» je možné využiť ako model, umožňujúci opisovať a chápať javy, ktoré pozorujeme na frontoch informačnej vojny. To, čo sa deje na Ukrajine, ako aj to, čo sa dialo počas Arabskej jari, prvého Majdanu–2004, počas Bolotnej 2012, Perestrojky 1985–1991, sa veľmi podobá na epidémiu a celkom dobre sa dá opísať práve modelom mentálnej nákazy.

A po druhé, osobne si myslím, že rovnako ako v prípade biologických a počítačových vírusov, existuje aj reálny jav «mentálny vírus», ktorý predstavuje samostatnú mentálnu podstatu, ktorú je možné zaviesť do rozumov, oplývajúcu prostriedkami šírenia, zavádzania, kontroly, ochrany pred antivírusom, ďalšieho množenia, atď.. Táto podstata, ako aj počítačové vírusy sú umelého pôvodu. V základe má textovú podobu, no býva aj vo formáte video, obrázkov, komiksu, piesne, atď'.

Všetci si pamätajú, aká sa začala hystéria na stranu Ruska a Trampa v USA. Mnohí porovnávali súčasné procesy vo vzťahu k Rusku (prebiehajúce v USA) s tými, ktoré prebiehajú na Ukrajine, podľa všetkého mentálny vírus uviedol do fázy zvláštnej posadnutosti aj "elity" USA. "Elity", napojené na vatikánske centrum. Veľa faktológie, ako tieto "elity" prišli k moci, je možné načerpať z videa Ol'gy Četverikovej: [Kto stojí za Vatikánom](#). Z neho je možné pochopiť, že všetku vodu s hrami s vedomím vo svete mútia jezuiti.

Nemecký časopis «Die Weltbühne» uverejnil článok Giuseppe Navarru s názvom «Nebeská armáda», v ktorom rozpráva o podvratnej činnosti jezuitov:

«Toto hlavné, najviac bojaschopné, najnebezpečnejšie komando «strategických rezerv» pápeža, — píše autor. — Jezuiti nemajú predurčenú sféru pôsobnosti, im sa zverujú, takpovediac «špeciálne» úlohy... Oni predstavujú zvláštne úderné komando. Rád jezuitov je korunou moci pápeža a súčasne jej najúčinnjšou zbraňou. Tam, kde je potrebné prebiť škáru pre preniknutie politiky katolicizmu, tam, kde je potrebné likvidovať prielom vo vlastných radoch, tam, kde sa «nebeské pluky» začínajú pod údermi rozkladať, — tam sa na dejisku objavujú jezuiti. Sú to kati a inkvizítori z čias boja s reformáciou, sú to vychovávateľa v kniežatských domoch do aj po francúzskej revolúcii, sú predvojom imperializmu v kolóniách, sú samopalníkmi v boji proti socializmu». ([kramola.info](#))

Niektu potrebuje, aby vzplanul celý svet. Obraz tohto "niekoho" je vo filme predstavený ako "Stepný vlk". Pripomenieme, že existuje kniha Hermanna Hesse s rovnomenným názvom "Stepný vlk". Krátky opis obrazu daného v knihe:

"Boli tiež snahy tento obraz interpretovať s čisto sociologickým kľúčom, v «stepnom vlkovi je vidieť vyjadrenie krajného individualizmu a morálneho rozpadu osobnosti, ktorá vypadla zo spoločenských vzťahov, stelesnenie známej tézy Thomasa Hobbsa o tom, že človek bude človeku dovtedy "Vlkom, pokiaľ sa nezačne opierať na rozum" (cit. podľa: F. B o t t g e r. Hermann Hesse. Berlín, 1974, S. 327–328).

Mel Gibson: "Vatikán — to je vlk v ovčej koži". To, že Vatikán múti vodu vo východnej Európe, je aj tak všetkým dávno známe. Zhládiska dlhé obdobie existujúcich obrazov, si samotný Rím ctí aj Kapitolskú vlčicu, ktorá podľa povesti krmila mliekom dvoch chlapcov — Romula a Réma, zakladateľov Ríma. Avšak podľa nás sa jedná o Pápeža Františka a rád jezuitov, ktorí si pod seba zobrali moc vo Vatikáne a začali sa aktívne vmiešavať do politiky iných regiónov, vďaka svojej mnoho-storočnej periférii.

Špióni Stepného vlka sa podľa filmu "Živia strachom". Pokračovanie opisu mozgového vírusu podľa I. Ašmanova:

1. *Krajné podráždenie subjektov komunikácie. Mnohí pozorovali vysokú mentálnu teplotu nakazených: blízky príbuzný z Ukrajiny zrazu volá len preto, aby sa vykričal, ako nás všetkých nenávidí, Moskaľov, a položí; v rokoch 1989–1990 stáli obeť epidémie «glasnosti» na Puškinskom námestí v Moskve hodiny na horúčave, na mraze, na daždi a zúrivo sa medzi sebou rozprávali o tom, čo si práve prečítali v novinách. Ústredný výbor ZSSR v roku 1990 a Štátna Rada Ukrajiny v roku 2014, vyzerali ako dom bláznov.*
2. *Podráždenie je akési prehnané, neprirodzené, bolestivé.*
3. *Veľmi rýchla «premena» na zombi. Zmeny osobnosti prebiehajú akosi veľmi rýchlo, a sú ohromujúce. Zdalo by sa, že ešte včera (a vždy bol!) – normálnym človekom, a zrazu je zúrivý, nič nepočujúci zombi, cyklicky opakujúci naučené formuly. Premena je nielen rýchla, ale aj úplná: mozog sa ukazuje byť uchvátený úplne.*
4. *Veľmi rýchle šírenie. Náhle, okamžite, všetci – aj tí, ktorých dávno poznáme, a o kom by sme si to v žiadnom prípade nemysleli – sa stávajú jedinou nestálou a vzrušenou masou prakticky nerozoznatelných zombi, túžiacich zjesť váš mozog.*
5. *Riadená aktivita. Nakazení mentálnym vírusom od neho dostávajú inštrukcie a začínajú energicky konať: písať, šíriť, mítingovať, nereflexovať. Ako milióny počítačov, nakazených a riadených botnetom, sú pripravení preposielať, útočiť, rozosielať, ísť na míting, zbierať peniaze.*

V princípe, mozog človeka nie je predurčený na to, aby ho úplne ovládla jedna myšlienka; človek je charakteristický práve nestabilitou prianí, ideí, myšlienok. Myšlienky zvyčajne prebehnú cez mozog, kolíšu sa ako vlna na povrchu rybníka. Udržať si myšlienku alebo náladu je často ťažké, vyžaduje si to úsilie.

Áno, silné emócie a stavy ako tvorba, láska, nenávisť, strach, hlad a vášeň môžu niekedy ovládnuť rozum človeka úplne, no celkom úplná a dlhotrvajúca «posadnutosť» nejakou ideou, nejakou informačnou štruktúrou je nezvyčajná a – obzvlášť ak prišla zvonku ([Igor Ašmanov: O mozgových vírusoch](#))

Na fotke: Stepný vlk drží materskú kocku, vedľa je jeden zo špiónov Stepného vlka

“Okrem metaforického, má symbol «stepného vlka» minimálne trojaký význam: mýtický, filozofický a psychologický. «Vlk» je jeden zo zoomorfných symbolov, s ktorými sa často stretávame v mytológii rôznych národov. Vo väčšine prípadov je stelesnením démona zla, dôsledok neposlušnosti Evy. V kresťanskej symbolike stredoveku sa «vlk» nezriedka stotožňuje s čertom, a vystupuje v tomto svojom charaktere aj v literatúre XX. storočia. Vo filozofickom význame symbol «stepného vlka» vystupuje k Nietzscheho protikladu stádového človeka a «diferencovaného samotára», ktorého Nietzsche v osobitných prípadoch nazýva «zverom», a tiež aj «génium». «Vlk» vychádza na svetlo v dôsledku boja a zrážok sebaanalýzy. Zároveň je aj pokusom vyslobodenia zmyslového dionýzovského sveta zo stáročného jarma kresťanskej civilizácie, vyjadrenie snahy osobnosti o duševnú slobodu. V oblasti psychológie «stepný vlk» akoby symbolizuje tie sféry ľudskej psychiky, ktoré sa pokladajú za zatlačené do podvedomia. Keďže v románe ide reč o odstránení protirečenia vnútorného života a postupe

k psychickej celostnosti, symbol «vlka» ukazuje na tú temnú stránku psychiky hrdinu, ktorú je potrebné vyvieť z hlbín a zmieriť s vedomým životom. Preto je dôležité pochopiť, že rozvoj «vlčej» stránky jednotlivca v románe u Hesseho vyjadruje nie pád človeka, ale napomáha procesu vybudovania harmonicky rozvinutej a celistvej osobnosti”. (Hermann Hesse. Stepný vlk. Predslov vydavateľa. http://polbu.ru/gesse_wolf/ch04_all.html).

Obraz Stepného vlka v komiksoch vo februári 1972–ho roku. Vo všeobecnosti je rok 1972 – [rokom veľkého počtu prevratov vo svete](#); vrátane Aféry Watergate, spôsobiacej demisiu Nixona. A aj na stolici Vatikánu sa nachádza Pápež [Pavol VI.](#) – učil sa na gymnáziu v Brescii, ktorý riadili [jezuiti](#). Bývalých jezuitov nebýva.

K odhaleniu obrazu Stepného vlka je potrebné uviesť citát z materiálu "[O správach a udalostiach: Sivé vlky](#)" z 13.02.2016:

“Sivými vlkami” nazveme aj (oni sa tak nazývajú dávno – len poukazujeme) trockistov pod výveskou marxistov a liberálov [pod rôznymi inými výveskami], “siví” – znamená tieňové riadenie (“šedý kardinál”). Ale nech si odievajú aké chcú masky a kože, voda “epochy Vodnára” ich zmýva...

Za základnú dielňu týchto kádrov bolo vybrané Medzimorie. Jezuiti⁵, ako je známe, sa veľmi vynasnažili v Kijevskej akadémii, pri výmene dynastií na Rusi aj zámene jedného cirkevného učenia za druhé (spomenieme koňa Júlia, pracujúceho v knižnici, zo [série kreslených filmov](#) o Kyjevskom kniežati – tento obraz bude popísaný neskôr v tomto článku).

Tarotová karta číslo 5:

“Hierofant”. Znázornenie na kartách Tarot môže byť rôzne, no podávajú rovnakú algoritmiku. Rovnako budú na každej karte dané tie isté kľúče. Napríklad, biskupská barla v rukách každého zobrazenia hierofanta bude mať vždy tri priečne línie, čo hovorí o riadení v svetonázore trojjedinstva. Číslo päť tiež nie je náhodné – päť druhov moci. Rímsky pápež – je jeden z predstaviteľov Hierofanta.

Pre účely skúmania znázornenia hierofanta na iných kartách: yandex.ru

***

Vo filme "Liga spravodlivosti" sa do tímu Ligy dostávajú aj postavy Flash a Cyborg.

Barry Allen (The Flash) – človek–blesk. Jeho schopnosti nie sú až také ohromné ako u druhých postáv, aspoň o možnostiach "zastaviť čas" (pomenujeme to z pozície trojjedinstva: "zastavenie/prerušenie aktuálneho scenáru") počuli v reálnom svete mnohí ([skúsenosť tankistu Trunina](#)). To, že by taký jav nesledovali špeciálne služby, myslíme, je hlúpe hovoriť. Teda, služby takéhoto typu majstrov nadprirodzených stavov vedomia využívajú v prípade potreby.

Cyborg / VictorStone. Viktor – Víťaz, Stone – kameň, kremíkový základ technosféry. V podstate v reálnom svete je to obraz umelého "intelektu", ako sa dnes nazýva BigData.

"Každé ráno vstávam iný, modifikovaný"

"V hlave počujem neznámy jazyk, ktorým nerozprávam"

"Od tých čias, ako zem začali navštevovať Kryptónci, ľudia žijú v očakávaní vpádu cudzincov. A čo ak som jedným z nich?"
– objasňuje otcovi Cyborg.

Ak máme skúmať z úrovne konfrontácie Západ–Rusko, tak pre Západ sú Kryptónci Ruskí spolu s ich inoplanetárnym jazykom. Preto nie náhodou celý Západ zavýja o útoku Ruských, o ruskej hrozbe. V takomto skúmaní je Superman (v menej úzkom skúmaní – USA) – Ruský Duch, no pozápadnený. Na jeho hrudi je symbol nádeje, zdedený od predkov. V tomto zmysle, ak rozoberieme predchádzajúci film o Supermanovi "Človek z Ocele", tak rúcajúca sa vlast' so smrťou jeho otca a matky – to je obraz výmeny moci na Rusi v 17.–om storočí.

Amazonky – klan, kde sa reprodujú "Baby Jagy". Nejaký prototyp jednej z vetiev ruského znacharstva. Amazonky "Baby Jagy" v sovietskej animácii:

https://youtu.be/CJIMgk_-cko

Самый вредный из людей

Это сказочник–злодей,

Вот уж врун искусный,

Жаль, что он невкусный.

Najnebezpečnejší z ľudí

To je rozprávkar – zlosyn,

Je len klamár skúsený

Škoda, že je nechutný.

(Doslovný preklad)

Krátko o procesoch, o ktorých sa rozpráva vo filme "Liga Spravodlivosti"

Najlepšou pôdou pre výrobu v hlavách vírusu, opísaného Ašmanovom, je pokrytectvo psychiky – psychotrockizmus, keď to čo sa vyhlasuje protirečí tomu, čo je zamlčané. V tomto zmysle námet filmu, ak ho máme analyzovať z úrovne noosférynych procesov, len odráža neutralizáciu psychotrockizmu. A prirodzene strach priťahuje "armádu vlka" a postihnutého premieňa seba do služby. Ak sa pozrieme na dejovú líniu filmu z úrovne GHP (globálneho historického procesu), tak predovšetkým na Ukrajinu sme uvideli výrazný a horúci prejav psychotrockizmu, tlejúci vo zvyšku Medzímoria.

V predchádzajúcich článkoch sme opisovali procesy, prichádzajúce do Medzimoria:

Dnes mnohé procesy, dotýkajúce sa Medzimoria, prebiehajú akoby na pozadí. Napríklad ak si zoberieme EÚ, tak v nej sa podľa svojej pozície vyčleňujú štáty Západu, takzvanej, "starej Európy", a východní členovia. A východné štáty v rámci tohto delenia v mnohom obsluhovali západné: trhy odbytu, pracovné zdroje pre čiernu prácu, iné zdroje na podporu ekonomík západných členov, atď. Ak sa teraz pozrieme na samostatne vystupujúci východný blok, tak princíp potreby na niekom parazitovať, je vpísaný aj u tamojšej "elity". A pre tento scenár existuje Ukrajina, ktorá už živí ekonomiky východných krajín rovnakým spôsobom, akým tieto krajiny živili(živia) EÚ (trh, kádre pre čiernu prácu, zdroje...)

Vo zvyšku Európy nie je cítiť nebezpečenstvo, plynúce od dneprožidovského «rádioaktívneho» ohniska. Prejavuje sa to napríklad v tom, že čosi rádioaktívne, [spojené predovšetkým s Ukrajinou](#), dáva v Európe o sebe vedieť, avšak informačný stav EÚ je taký, že všetky hrozby sa pripisujú «ruskej agresii»: 20. novembra začali európske [médiá](#) hlásať o výrone [ruténia](#) (atómové číslo - 44)⁶ zo zariadenia «Maják» na Urale na konci septembra 2017. Samé o sebe rozšírenie takých látok metaforicky pripomína neviditeľné rozširovanie informácie. A od «majáku»-Ruska sa skutočne do iných krajín niečo šíri (20. november - deň schválenia Koncepcie spoločnej bezpečnosti Putinom v roku 2013), preto v západných médiách aj naďalej ukazujú palcom: [«Maják», Rusko, Rusko, «Maják»](#), no skutočný zdroj prenikajúcich látok je potrebné pohľadať oveľa bližšie ku krajinám EÚ.⁷

Podľa filmu sa zjednotený tím Ligy spravodlivosti vyberá zničiť Stepného vlka do mesta [Przemysl](#), ktoré sa v skutočnosti nachádza v Poľsku, 12 km od hranice s Ukrajinou.

Vo filme ukázané vývesné tabule a bežné predmety v tomto meste majú nápisy v ruštine, a rodina, ktorej je venovaná pozornosť, je poľská. T.j. obrazne sa hovorí o širšej vrstve, nie len o samotnej Ukrajine alebo samotnom Poľsku. No ďalej je to ešte zaujímavejšie.

Keď určili miesto, kde sa nachádza Stepný vlk (Stepný vlk plánoval po zjednotení troch artefaktov - materských kociek začať z tohto miesta nasadzovať svoj projekt), na obrazovke sa objavuje niekoľko fotografií krajiny tej oblasti. Používatelia sociálnych sietí (pričom zo začiatku ich anglojazyčná časť) spoznali, že ako fotografie oblasti boli využité dostatočne rozšírené pohľady na vylúčené zóny Černobyl'a.

Hrdinovia filmu hovoria aj o havárii na jadrovej elektrárni v tejto oblasti:

Jadrová elektráreň. Pred 30 rokmi vybuchol reaktor. Boli pokusy znovu osídliť okolie, no zdá sa bezúspešne...

(zábery z filmu "LS": mesto Przemysl, kde sa udial záverečný boj)

Prečo práve na Ukrajine odpálili informačný vírus, prečo práve Černobyl' bol priznaný vo svetovom význame za "zónu vylúčenia"?

Začneme tým, že pred vážnymi udalosťami, takými ako rozpad ZSSR, sa dejú incidenty deštruktívneho charakteru, ktoré hovoria o nastupujúcich veľkých katastrofách, pritom sa môžu zdať ako niekým riadené – vŕhnutie deštruktívnych algoritmov. Pre ZSSR tu vyberieme tri takéto udalosti: Černobyl'ská havária (1986), stroskotania «Admirála Nachimova» (1986) [podrobnejšie pozri Prílohu 1], zrútenie veže v Istre (1985).

Krátko opíšeme podstatu incidentu s vežou v meste Istra. *Jedná sa o najväčšiu kupolovú konštrukciu vo svete, vybudovanú v novembri 1984. Ak v minulosti bola najväčšou Babylonská veža, mala priemer 193 m a podopierala sa vnútornými oporami, tak naša Veľká kupola bola bez opory a mala priemer 236,5 m. Účel: skúšky vysokovoltážneho zariadenia pre najvýkonnejšiu a najdlhšiu líniu elektrického vedenia. V roku 1985 sa kupola zrútila. Technická komisia dospela k záveru, že havária sa udiala v dôsledku nepriaznivej súhry nevelkých chýb pri projektovaní, zhotovení a montáži konštrukcií.*

K akým procesom sa vzťahuje táto symbolická udalosť, nám hovoria jeho následky: *Nikto sa vážne nezranil, nebol súdený a ani nebol vylúčený zo strany....*

Avšak zrútenie kupoly malo aj tak celkom vážne následky. Vec sa má tak, že veliteľ stavebného oddelenia ÚK KSSZ I. N. Dmitrijev bol pre haváriu kupoly pozbavený funkcie. Na jeho miesto bol vymenovaný a do Moskvy sa presťahoval B. N. Jel'cin. Reťaz udalostí, spojená s týmto menom, nakoniec priviedla k rozpadu Sovietskeho zväzu" (gradionov.livejournal.com)

No vrátime sa k Černobyl'u. Existuje seriál «Černobyl'. Zóna vylúčenia», ktorý začali dávať v roku 2014. Jeho námet spočíva v tom, že: hrdinovia, žijúci v našej dobe, sa dostávajú do Pripjať a dostávajú možnosť vrátiť sa do roku 1986, pričom, vplývajú na udalosti dňa Černobyl'skej katastrofy, zabránia jej a získavajú možnosť meniť aj budúcnosť. Napríklad tým, že predišli katastrofe na Černobyl'skej JE, v budúcom roku 2013 ZSSR prekvitá ako predtým, a rad udalostí, spojených s rozpadom (oddelenie štátov, ostreľovanie Bieleho domu, atď.), sa udeje nie v ZSSR, ale v USA: rutube.ru [38:42]

V druhej sérii sa hrdinovia popri roku 1986 dokázali dostať do roku 1956 (rok XX. zjazdu «zavedenia kultu osobnosti»), ktorý bude pre budúcnosť tiež kľúčový. V obidvoch sériách sa poukazuje na úlohu KGB/FSB v týchto procesoch.

Žiadne zábery iných spustnutých miest, domov, stavieb ZSSR atď. neboli doteraz tak celosvetovo rozšírené, ako zábery spustnutej Pripjaťi.

Pink Floyd «Marooned» - <https://youtu.be/P7YMI39sObY?t=2m28s>

Dokonca ak nevezmeme do úvahy matričný aspekt Černobyl'skej havárie v histórii rozpadu ZSSR, tak aj ten štýl stavieb, sovietske nápisy, heslá a ostatné, charakteristické pre ZSSR, na týchto záberoch udiera do očí, a v podvedomí obyvateľa sa prázdna spustnutá Pripjať spája s nenaplneným projektom ZSSR. Preto aj preberanie možných scenárov budúcnosti (čo by bolo, keby...) sa schádza v bode vedľa Černobyl'skej havárie.

No pre tú časť trockistov, ktorí počítajú s projektom ZSSR 2.0 film "Liga spravodlivosti" ukazuje aj na neuskutočiteľnosť

rozvinutia takého projektu, [o to viac, ak je tento projekt plodom jezuitskej politiky](#). Oni – zakladatelia politiky Rzeczy Pospolitej, politiky v impériu Habsburgovcov, a podľa nás mali obrovský vplyv na vytvorenie ZSSR v tom členení, po preformátovaní Ruského Impéria, a majú po celý čas, obzvlášť v krajinách SNŠ: [Nazarbajev schválil novú kazačskú abecedu na základe latinky](#). Avšak Nazarbajev nie je taký jednoduchý, a zavádza v Kazachstane anglosaský právny systém ([Britskí sudcovia budú viesť nový súd v Kazachstane](#)), a kvôli čomusi nie rímsko-nemecký. Avšak pripomenieme, že súd nie je americký, ale práve anglický – tam, kde si pápežstvo Ríma, odeté do anglikánskeho “protestantského” odevu, podrobilo celú ideologickú moc, čo svojho času aj zničilo impérium. Preto anglický súdny systém, hoci aj anglosaský, no spočíva v rímsko-nemeckej vnútenej kultúre. Pričom sme zachytili zaujímavý fakt: túto správu je veľmi ťažké vyhľadať, ak nezadáme presný názov článku, v holandskom vyhľadávачi Yandex a veľmi ľahko v Google. Prečo? Pretože Holandsko je od 17. storočia perifériou Ríma, čia flotila bola v opozícii britskej, kto vychoval Petra I., obchodoval s otrokmi. Čí je Yandex a prečo horlivo podporoval majdan na Ukrajine? Odpoveď je zrejme.

O Gruzínsku a Ukrajinu, a tiež “Bielo”rusku aj tak všetci vedia. Dietky jezuitov – uniátstvo, a najväčší nepriateľ je protestantizmus a staroverci. Tu je aj odpoveď na otázku, prečo pobili dynastiu Romanovcov, zastúpenú Mikulášom II. Pretože v politike Ruského impéria prevládala anglo-impérska politika. Od 16. storočia prebiehala konfrontácia medzi anglosaským protestantizmom a pápežstvom jezuitov. A Rusko bolo považované (a dodnes sa Západom považuje) len za bohatého dodávateľa zdrojov, nie bez vlastnej politiky, ktorá (pri dobrom lídrovi) má možnosť hrať na obidve strany, pričom po výmene dynastie boj za Ruské zdroje pretiekol na územie Ruska.

V čom je rozdiel medzi Pavlom I. a jeho synom Alexandrom I.? V tom, že Pavol hral na strane jezuitov a Alexander na strane anglosaského sveta, čo nakoniec skončilo zákazom rádu jezuitov v roku 1820 do roku 1917. Čím sa líšila politika Stalina a ďalších šéfov ZSSR Chruščova a Brežneva? Tým, že Stalin vyšiel za rámec vnútornej politiky načrtnutej jezuitmi (hovorí sa, že Stalin bol rukojemníkom jezuitov: “Jeden bývalý jezuita Albert Rivera, ktorý bol po jeho odhalení rádom zabitý sa vyjadril, že Stalin bol vychovaný jezuitmi Ilidorom a Hermogenesom v Internáte v Tbilisi” <http://vijuweb.info/node/629>), podľa všetkého sa pre nich stal prekážkou pre vybudovanie nového Rímskeho impéria. Avšak lídri, ktorí po ňom nasledovali sa snažili ZSSR presmerovať na orientáciu, ktorú potrebovali jezuiti, no nedokázali to. Porazil ich druhý tábor: prečo Andropova (ktorý priviedol Gorbačova) priviedol k moci “severný” karelský dozorca Otto Wille Kuusinen, ktorého volajú hrobárom ZSSR? Proti komu bojoval Kuusinen, akoby v mladosti úprimne podporujúci internacionálu, ktorý (akoby rozpustenú v roku 1946) poststalinský ZSSR využíval na pretláčanie marxizmu vo svete? Kto zabral zdroje ZSSR, ktorý rúcal Kuusinen a jeho kandidát Andropov? A podľa akej algoritmiky začali rúcať ZSSR? Algoritmika bola zjavne pro-imperiálna, t.j. návrat k impériu so všetkým územím, jej patriacim.⁸

K tej štruktúre riadenia štátu, s ktorou boli zvyknutí spolupracovať USA a iní protestanti, ktorí doteraz nedokážu pochopiť a prijať obraz “komunizmu” v jeho jezuitskej verzii Chruščova, Brežneva, Trockého atď... Je možné ich pochopiť, ani my sami taký “komunizmus” nepotrebujeme. A Stalinský komunizmus bol práve realizáciou kolektívneho hospodárenia, kde sa pod socializmom chápalo: “evidencia a kontrola” (v čom boli Američania úspešnejší ako ZSSR), a nie hospodárenie malej hrdky parazitov, ku ktorému viedli od čias Chruščova sovietskych občanov ([Pohovoríme si o vlastníctve \(Stalinský model\)](#)). Nebol nasmerovaný na hegemoniu a zničenie USA a protestantského sveta, pre účely čoho tento proces v roku 1917 aj spúšťali Rímski skauti.

Či už je to zle alebo dobre, no ZSSR zničili. Rusko sa stalo donorom vektora globálnej politiky USA. Podľa nášho názoru, len čo protestantský svet zastúpený štátmi oslávil víťazstvo nad ideológiou “Ríma”, tým, že si zobral hlavný zdroj v podobe ZSSR, všetka pozornosť vlkov sa sústredila na nich, pretože štáty zobrali Rusko spod nosa “Rímskej EÚ”. Štáty začali rozkladať, pričom “elita” amerického establišmentu, pripravená jezuitami, bola už od čias Roosevelta pri kormidle:

William Joseph Casey — trinásť [Riaditeľ ústrednej rozviedky](#) (1981–1987), vedúci volebného štábu [Reagana](#). Katolík – v roku 1934 skončil [Fordham University](#) – založená [New-yorskou diecézou Rímsko-katolíckej cirkvi](#) v roku 1841. O niečo neskôr bola univerzita predaná do tútorstva rádu [jezuitov](#); Pár Clintonovcov, Bill – 42. [Prezident USA](#), skončil [Georgetown University](#) – súkromnú katolícku ([jezuitskú](#)) univerzitu. John McCain je plodom episkopálnej cirkvi (klon Anglikánskej cirkvi, vo všeobecnosti – klony pápežstva Ríma). Od konca [XIX. storočia](#) do [1970-tych](#) rokov patrila k Episkopálnej cirkvi značná časť (okolo 25%) americkej politickej a finančnej elity, a to bez ohľadu na to, že percento farníkov cirkvi nikdy neprevýšilo 3%

obyvateľstva USA (a teraz predstavuje okolo 0,4%), k Episkopálnej cirkvi patrilo 11 z 43 amerických prezidentov.

Kto na USA zavesil globalistický projekt, do ktorého sa navliekli? A kto núti Štáty počas 11. septembra postupovať v dráhe tohto projektu? Ak vo Wikipédii zrevidujeme životopisy riaditeľov CIA, zistíme, že väčšina z nich sú katolíci alebo demokrati, o ostatných údajov niet. Posledný riaditeľ CIA je pôvodom z Talianska. Cudzích neberú, neprejdú cez ruky jezuitov. Nie je nič zvláštne, že potom, ako vytiahli Clintona – perifériu jezuitov, sa začala rovnaká reakcia vo vzťahu k Rusku, ako aj na Ukrajine.

Preto, keď Putin spolu s Trumpom obmedzuje diplomatické misie a rozohrávajú sa iné bitky, duša sa raduje, lebo prebieha proces vyčistenia periférie, ktorá brzdí procesy budovania priaznivých vzťahov medzi Ruskom a USA. Odkiaľ je, a pre koho pracuje, sa už dovŕtite aj sami. Avšak medzi “elitami” prebieha nemilosrdný boj, v ktorom pri provokáciách s cieľom vyvolať konflikt medzi dvoma jadrovými mocnosťami, zahynie nemálo ľudí.

A na koho vešajú globalistický projekt po USA, a s kým sa Trump neustále háda? Správne – na Čínu.

“Jezuiti prišli do Číny v období formovania neokonfuciánstva. Neskôr čínsky vedec Kang Youwei dospel k záveru o rozsiahlom prepracovaní starých prác Konfucia. Napokon, v jezuitských výkazoch sa priamo uvádza, že päť knižie Konfucia napísal v čínštine Matteo Ricci – niet pochýb, jeden z najlepších agentov Ríma.” (Falšovaná Čína)

V Číne o sto rokov neskôr prebehli rovnaké procesy preformátovania pod vládu Ríma, ako aj na Rusi. Impériá prichádzajú a odchádzajú, ale vatikánska internacionála (Rímske impérium) žije a prekvitá. *Katolicizmus (katolíctvo) (lat.catholicismus od gréc. καθολικός — univerzálna) — čo do počtu prívržencov najväčší smer v kresťanstve, spájajúci viac než 1,25 miliárd ľudí.* To je ona – globálna chobotnica, podľa hudby ktorej dnes tancuje celý svet. Ale nám ukazujú pindosov, židov, čučche (*severokórejská štátna nacionalistická ideológia*) atď., len nie zákulisného majstra hry so sklenenými perlami.

Čo je zaujímavé, Čína vyrástla podľa tej istej technológie na úkor dlhu USA, ako sa predtým na úkor Ruska vykryštalizovali národné republiky a Východná Európa, už nehovoriac o ďalekých krajinách typu *spojencov ako jezuitská Kuba*.

Nakoniec, ak sa pozrieme na globalizáciu ako na objemnejší proces, tak uvidíme, ako dve súperiace impériá na Západe (jedno – z mora, druhé – po zemi) uskutočňovali globalizáciu podľa seba. A na koho strane bolo Rusko, ten hráč postupoval dvakrát rýchlejšie. Avšak film “Liga spravodlivosti” nám ukazuje, že bližšie k nám je, čo sa týka mentality práve tá, ktorá vyhrala na mori. Možno je to tak aj preto, lebo progres, ktorý slúži častej výmene spôsobu života, aj umožňuje vyjsť spod davo–“elitárnej” pyramídy tradične vzniknutej k tejto dobe otrokárstva, sa prebudil práve v protestantskom (v tej dobe) Anglicku. Podchytili ho v USA a RI–ZSSR–Rusku, napriek zastaraným nástrojom útlaku, práve protestantské a staroverské vrstvy obyvateľstva. A len čo “elita” impérií degradovala do pápežstva moci, tak “elite” nezostával dlhý život.

Druhý variant, prečo sú nám bližšie, je to, ako pretvorili a ukázali nám postavy našich rozprávok, pričom ich programujú na službu ľuďom, akési “neo–bohatierstvo”. Ak sa pozrieme, ako nám ukazujú východno–európskych židov naše znacharské klany, tak buď sú celkom strašní alebo hlúpi, pritom (jedná sa najmä o film “Mrázik”) maličkému čarodejníkovi Karlovi(?), ktorému sa musí Ivan podľa hierarchie klaňať, vŕstevujú rešpekt. Správnejšie by bolo využiť všetky znacharské sily na vybudovanie “korábu za snom”, ako to ukazuje kreslený film “[Letiaci koráb](#)”, pritom nakoniec ukázať na chytráka–zlodeja, panovačného byrokrata, vrstva ktorých nám škodí počas celej našej histórie. A veď práve dnes nastal čas túto vrstvu parazitov–sprostredkovateľov vyhodiť z korábu histórie, prostredníctvom jej výmeny za čestných, gramotných riadiacich pracovníkov, alebo minimálne za digitálne platformy. Ak sa pozrieme na históriu spoločnosti ako na proces uvoľnenia voľného času na vzdelávanie a tvorbu, t.j. ako na proces odstraňovania nákladov, vznikajúcich pri realizácii programu uspokojenia svojich prirodzených potrieb (podstata filmu “Letiaci koráb”), tak okrem Vodníka a Baby Jagy, nemá kto pomôcť. Inými slovami, ľudstvo oživa po katastrofe predchádzajúcej civilizácie.

Nuž a ešte jedna stránka – je to spoločný duch protestantizmu proti pápežstvu Ríma u nich, v ich západnom prostredí, a u nás proti popizmu RPC.

Nie je vôbec náhodné, že zakladateľa nepriznanej Ukrajinskej pravoslávnej cirkvi Kyjevského patriarchátu teraz tiež volajú Filaret. Tiež nie je náhodné, že 6. februára 1952 zdedila Anglický trón Alžbeta II. a je najdlhšie vládnucim monarchom za celú

históriu Veľkej Británie. Alžbeta I. bola spojencom Ivana Hrozného proti Vatikánskej expanzii.

Alžbeta I. (7. septembra 1533 — **24. marca 1603**), Dobrá kráľovná Bess, Kráľovná panna – kráľovná Anglicka a Írska od 17. novembra 1558, posledná(!) z dynastie **Tudorovcov**. Jediná dcéra kráľa Anglicka **Henricha VIII. Tudora** z manželstva s **Annou** Boleynovou.

Dobu vlády Alžbety niekedy nazývajú «zlatým vekom Anglicka» *v spojení s rozkvetom kultúry (tzv. «alžbetínci»: Shakespeare, Marlow, Bacon, a i.) a so stúpajúcim významom Anglicka na svetovej scéne* (porážka **Neporaziteľnej armády**, Drake, **Reilly**, **Východo-Indická spoločnosť**).

Je pozoruhodné, že obidve vládkyne boli korunované v januári s rozdielom len jedného dňa — 15. januára a 16. januára. ([wiki](#))

V deň narodenia Alžbety 1533, sa Ivan Vasiljevič vo veku 3 rokov nominálne stal vládcom Celej Rusi. ([Wiki](#))

V Rusku sa mení dynastia, a s ňou sa mení ideológia. V Anglicku sa deje to isté, veľmi podobný príbeh: protestantov vytláčajú od moci, tí sa v zastúpení Olivera Cromwella búria, Puritánstvo sa stalo ideologickou zástavou **Anglickej revolúcie rokov 1640—1649**, avšak končí sa rovnako, ako aj Smuta na Rusi. V roku 1660 sa k moci vracia dynastia Stuartovcov, no už lojálna Rímu. Protestanti odchádzajú do politického tieňa a migrujú do Severnej Ameriky, budovať "mesto na kopci".

Pripomenieme, že 1. februára 1952 vychádza kniha "Ekonomické problémy socializmu", ako poznámky k ekonomickým otázkam, spojené s novembrovou diskusiou roku 1951. Stalin v podstate pochoval marxistickú politickú ekonómiu, čo sa prirodzene kurátorom-jezuitom "nepáčilo". No hlavné, čo sa im "nezapáčilo", bolo zrieknutie sa jezuitskej ideológie dvojakých štandardov, ktoré zaznelo na celý svet, na čo anglosaský svet buď noosférne alebo vedome zareagoval Alžbetou. Tiež fakt toho, že Západná Európa bola po víťazstve vo Veľkej vlasteneckej vojne odovzdaná pod anglosaský protektorát, vypovedá len o tom, že Rímsku moc obmedzovali, aj o tom, že Hitler vôbec nebol kandidátom anglosasov.⁹ A fakt toho, že periférii Vatikánu: šľachte, Rakúšanom, Maďarom, Rumunom atď. poskytli také územia, vypovedá o tom, že Vatikán a jezuitský rád mali v Moskve nemalú moc. Tiež bude jasné, prečo hlavný agent anglosaského sveta Žukov, bol maršalom víťazom, a nie dieťa Poľska Rokosovský – Stalin a bolševici sledovali balans síl v Európe.

Prameň možností

V mýtoch severných národov sa vynára aj legenda o uložení aj na dne oceána prameni "sily".

Bruce Wayne vystríha severné znacharstvo pred nebezpečenstvom, hovoriac: "A čo budeš robiť, ak zovrie". Má sa na mysli: to,

čo naštartovali na Ukrajine, malo podľa plánu pretiecť do zvyšku Ruska. Avšak Severné znacharstvo upozornenie nebralo vážne dovedy, kým nezistili krádež kocky, uloženej hlboko pod vodou u Atlantov.

Čo predstavujú kocky znázornené vo filme?

Kocky – to je obraz poznania, matrice bytia (nie náhodne je poukázané na trojjedinstvo “kociek”) – konceptuálne poznanie, uložené v obrazoch bez lexiky. Spomenieme, ako “Atlantom” podľa filmu zobrali kocku, uloženú pod vodou. T.j. pod vodou – to je obraz toho, ako niečo v živote existuje samé sebou, avšak toto niečo je – nevedomené. Uvedomené – to je, keď je na povrchu vody. Amazonky mali kocku zamurovanú v kamennom dome, a ľudia zakopanú pod zemou.

V určitom zmysle je matričným odrazom lovu Stepného vlka na “kocky” a zjednotením síl stretnutie pápeža a Kirila na Kube, pri tom, že v materiálnej sfére je Kuba, podľa niektorých svedectiev, jedným z ostrovov zatopenej Atlantídy, nesúcim na sebe aj určité fyzické artefakty.

Dnes vidíme prvé začiatky prejavu ukradnutých severných algoritmov, pokus zaviesť do spoločnosti algoritmiku a pojmy, spojené s nejakým “Severným typom myslenia”. Tento proces krádeže a využitia super schopností na posunutie sveta na stranu chaosu bol ukázaný aj v kreslenom filme “[Traja bohatieri a princezná Egypta](#)”, kde sa hlavný zlodej Durilo vydával za Dedo Mráza, keď mu ukradol čarovnú palicu a sánky s jeleňom.

Dedo Mráz v tomto filme vystupuje aj ako predstaviteľ ruského znacharstva, ktorý mladej Nefertiti (budúcej žene Achnatona) odovzdal nejaký kľúč, umožňujúci prístup ku «kalichu života». Toto bude zárukou toho, že, ako hovorí Dedo Mráz, “viac žiadne doby ľadové” nebudú.

Avšak v budúcnosti, v dôsledku chamtivosti kyjevského kniežaťa a jeho dvorného koňa Júlia, len-len že nenastúpila ešte jedna doba ľadová. Pripomenieme, že kôň Július je pomenovaný na počesť Júlia Caesara – obraz periférnej moci Ríma, riadi kyjevské knieža. Inými slovami, na území Ukrajiny má moc rímsky pápež.¹⁰

Na začiatku kresleného filmu tieto postavy poháňala túžba oddýchnuť si, potom – nájsť poklad. Skrátka, primitívna motivácia dneprožidovskej kultúry, a oni v túžbe obohatenia sa, sa snažia urvať niečo cenné z egyptskej pyramídy. Pritom pri oživení princeznej Egypta sa snažia opierať o algoritmus z “Mŕtvej cárovnej”, a vnútri pyramídy, predstierajúc, že analyzuje tamojšie písmo, začína Július čítať verše Puškina.

Nakoniec sa podarí vyhnúť dobe ľadovej, ako aj večnému letu, ktoré chcel dosiahnuť hlavný antagonista Durilo – 13. mesiac. Ak nás posúvajú k symbolizmu Puškina, následne sa môžeme pozrieť na námet aj z pohľadu druhej významovej roviny jeho diel. Nefertiti – to je obraz národa, žijúceho v dobe Atonových hymnov. Inak povedané, dá sa predpokladať, že dneprožidovská moc spolu s jezuitami z hlúposti prebudí starú algoritmiku viery Bohu pri pokuse odobrať kľúč k riadeniu globálnymi procesmi. Čo sa v princípe na území Ruska aj udialo, pričom proces začal byť zreteľne viditeľný po pripojení Krymu.

Ak si zoberieme obraz epochy Vodnára – *voda, prenikajúca všade*, a porovnáme to s *obrazom doby ľadovej – zamrznutá, „spútaná“ voda* (a tiež s obrazom večného leta – sucho, nedostatok vody), potom bude jasné, prečo sa niektoré sily snažia vrátiť ľudstvo naspäť k “dobe ľadovej” (strnulé tvrdé dogmy) a odviesť od vstúpenia do epochy Vodnára (informácia, dostupná všetkým; *živá voda*). No ako sa hovorí, “Čím bojovali, tým aj zomreli”, preto je vo filme “LS” epizóda boja v katakombách pod mestom, keď Stepný vlk chytá na neho vypustenú raketu, a z hlúposti ju vypúšťa, po čom tam pod obrovským tlakom preniká voda a zmýva miesto bitky. Bezmocný je aj Aquaman.

Durilo a *Aljoša práve POPovič* narobili s ohňom také veci, že to Zem uvrhlo buď do páľavy alebo do chladu. Ak tento obraz preniesieme zo symbolického jazyka do jazyka procesov, každý si na také procesy v politike spomenie. Ak si zoberieme napríklad vzťah k Ukrajine: najskôr horúčava v egregoroch, noosfére, teraz úplné ochladenie – ignorovanie správ odtiaľ. Pritom Ukrajina sa veľmi snaží upriamiť na seba pozornosť najrôznejšími hlúposťami a predstaveniami znova a znova, ako rozmarne dieťa. Popovič a Durilo podľa filmu zapálili vatru, a Július ju uhasil a všetko celkom zmrazil. Ako to naozaj bolo, to vie len Boh, ale na Ukrajine vidia všetko práve tak: prišiel Strelkov (Popovič) a začal vojnu....

A kto je Durilo? Všetci si pamätajú, že vykopal Čierne more? Všetci si pamätajú, kto je istinný ruský a odkiaľ vo všeobecnosti pochádza história nielen Rusi? Čo to je, ak nie žiadosť o globálne uznanie a pranie riadiť v Eurázijskom priestore? Pričom žil u Deda Mráza, a celý čas ho otravoval svojimi hlúposťami: to ukradne palicu, to sane (rámec filmu neumožňuje kraďnúť plyn). Durilo – to je projekt Ukrajina (alebo celé Medzímorie). Durilo chcel celý čas vyjsť spod Severného riadenia a ukázať celému svetu, že na svetovej scéne niečo znamená. Nakoniec len-len že nezapáli oheň svetovej vojny.

A čo máme na záver? Nakoniec Durilovi umožnili raz za štyri roky ukazovať jeho tvár, ešte zriedkavejšie ako sú sviatky, aj to pravdepodobne preto, aby sa všetci pozreli a “prežehnali sa”, odpluli si ponad ľavé a pravé plece, a pomodlili sa k Bohu: “ochráň ma, ó Bože. Pamätáme si, nezabúdame, ani nezabudneme, sláva Tebe, Bože!”

Avšak Deda Mráz s bohatiermi vrátia svet do rovnováhy. Nie je to rovnaký príbeh (len “z profilu”), ako ten ukázaný v “Lige spravodlivosti”? Len je trochu ináč sformulovaný.

***

Pri téme vedomostí je potrebné zvlášť zdôrazniť, že vo všeobecnosti, okrem rozmiestnenia hotových kádrov, Vatikán vždy

kládol veľký dôraz na systém prípravy kádrov, t.j. na vzdelávanie. Často počujeme kritiku «[Bolonského procesu](#)» (procesu zblíženia a harmonizácie systémov vyššieho vzdelávania s cieľom vytvorenia jediného priestoru vyššieho vzdelávania), avšak ak sa pozrieme na korene tohto procesu, tak siahajú k Bolonskej univerzite, ktorá sa považuje za najstaršiu vo svete.¹¹

Ako píše Wiki, vzniku univerzity v Bologni napomohol napätý «boj za investitúru» medzi rímskym pápežom Gregorom VII. a imperátorom Svätej rímskej ríše Henrichom IV. Ak predtým vládcovia vo všetkých kresťanských krajinách svojvoľne menovali aj episkopov aj kňazov, tak pápež Gregor VII. vyhlásil nadradenosť cirkevnej moci nad svetskou...

Už ku koncu XII. storočia získali bolonskí profesori práva značnú prevahu nad ostatnými vedcami v Bologni a stali sa známymi v Európe. To sa udialo po prvé vďaka vedeckým prednostiam metódy výučby, a po druhé, vďaka záštite germánskeho imperátora (1152–1190) Fridricha I. Barbadossu, ktorý bol aj kráľom Lombardie a bolo v jeho záujme podporovať autoritu rímskeho práva...¹²

Štúdium rímskeho práva, ktoré dalo základ vzniku samotnej univerzity, aj kanonického práva, zavedeného do programu univerzity v XII. storočí, zostali hlavnými predmetmi univerzitnej výučby.

Od prvých rokov existencie «Spoločenstva Ježišovho» všade, kde sa jezuiti objavili, ihneď sa snažili zriadiť svoje školy — noviciáty (nižšia škola) a kolégiá a pritiahnúť tu mládež z bohatých a významných rodín.

Aký typ organizácie psychiky a s akými sklonmi vychovávajú v takýchto učebných zariadeniach?

V jezuitských vzdelávacích zariadeniach sa aj dnes používajú vycibrené formy duchovnej drezúry. Žiaci sú v takej škole o prvý minúty pobytu postavení do ponižujúceho stavu. Najelementárnejšie ľudské pocity sa tu nadobro vykorenia, celý čas sa skúma schopnosť žiakov pokorne znášať úmyselne vytvárané ťažkosti, bez rozmyšľania plniť aj nezmyselné príkazy, vykonávať nikomu nepotrebnú ťažkú a špinavú prácu.

Ako ideál v tom jezuitom slúži hrdinstvo bohobojnej trpezlivosti: nepretržité prenášanie z miesta na miesto hromady ťažkých kameňov alebo starostlivé polievanie vodou do zeme zapichnutého kolu v nádeji, že zazelená, ak bude viera v tento zázrak dostatočne silná.

To pripomenie príkaz macochy Nastenke v rozprávke «Mrázik», ktorá bola nútená polievať vodou suchý peň.

Okrem tých škôl, ktoré pripravovali nových členov rádu jezuitov, existovali aj iné školy, určené pre chudobné rodiny. Takými boli napríklad na Západnej Ukrajine školy uniátskeho mníšskeho rádu baziliánov — ukrainizovanej pobočky «Spoločenstva Ježišovho».

V literatúre sa stretne s opismi rôznych prípadov čistého sadizmu zo strany vyučujúcich, napr. «Otec humorista» Ivana Franko (na počesť ktorého bol pomenovaný Ivano-Frankovsk). Pedagogické praktiky jezuitských škôl jasne a otvorene predpisovali žiakom predstavu o spravodlivosti v jej západnom chápaní. Ale spravodlivosť na Západe – to je ospravedlnenie historicky vzniknutého usporiadania vecí, v určitej epoche vyjadrených v nejakom zákonníku (na toto ospravedlnenie je v podstate zameraná celá filozofia Západu). Vrcholným vyjadrením tohto názoru je katolícka dogma o “neomylnosti” pápeža (dogma je aktuálna doteraz).

Okrem strachu zo surových trestov, veľkú úlohu v pedagogických praktikách jezuitov zohrával aj hermetizmus: jezuiti sa všemožne snažili urobiť katolíkom nedostupné práce progresívnych historikov rôznych krajín a národov; nevhodné knihy sa zakazovali.

Keď Stalin v jednom rozhovore spomenul poburujúce pomery, existujúce počas rokov jeho štúdia v Tbiliskom pravoslávnom duchovnom seminári («sledovanie, špionáž, lezenie do duše, posmech»), charakterizoval ich ako jezuitizmus. «O 9. hodine zvonenie na čaj, — spomínal, — odchádzame do jedálne, a keď sa vraciame do izieb, zistíme, že za tento čas prešacovali a prekutrali všetky naše skrinky na veci, na protest voči znevažujúcemu režimu a jezuitských metód, ktoré boli v seminári, som pripravený stať sa a naozaj sa aj stal revolucionárom », — písal Stalin (J. V. Stalin, spisy, diel 13, str. 114).

Podrobnejšie o metódach jezuitov, a konkrétne o tom, ako ich surovosť vplývala na formovanie banderovského hnutia pozri materiály «Jezuiti plus Bandera»(topwar.ru).

Principiálne je tu jedno: očistenie od vplyvu politiky, plynúcej z Ríma, sa v každom prípade musí viesť na úrovni očistenia vzdelávania (pri nepripustení periférie Vatikánu – RPC, ktorá sa snaží dostať do škôl), vykorenenia algoritmov a ozvien bolonského systému.

***

Zhrnieme. Popredné vedecko–priemyselné svetové klany, stojace za politikou Putina (Batman), dva bratské znacharské klany (Aquaman–Vodník a Wonder Woman–Baba Jaga), priateľskí senzibili, a aj UI (umelý intelekt – Big Data) pomôžu, oživia Ameriku USA. Áno, Štáty budú najskôr útočiť na tých, ktorí ho oživia (podľa filmu Superman potom, čo ho vzkriesili, sa najskôr obul do tých, ktorí mu vrátili život), avšak prídu k zmyslom aj na stranu Ligy spravodlivosti.

V najbližšom roku budú vykoreňovať jezuitskú nákazu v politike tak z Ukrajinského hrobu, ako aj z Amerického blata (bude sa realizovať politika Trumpa), no a nakoniec – z Rímskeho. Táto nákaza sa objavila len preto, lebo Štáty odišli z politiky hegemóna pod tlakom procesov katolizácie politického establišmentu. O čom je vo filme otázka Batmanovi: *“Oni (temní špióni Stepného vlka) sa objavujú preto, lebo je Superman mŕtvý?”*. Proces vykorenenia už prebieha, podľa všetkého sa pred nami zjaví záverečná fáza. Americký vektor príde posledný, no ten akoby mal rozhodnúť zápas. Algoritmika vykorenenia bude približne taká: periféria jezuitov zožerie a zničí samotného pápeža. Konkrétne pre nás je nebezpečenstvo z ukrajinskej klokotajúcej nákazy celkom zrejmé, preto bude potrebné zasiahnuť. Prirodzene podporujeme svetové klany v tom, aby túto nákazu zničili. A potom budeme sledovať.

Záver

Aktuálna pozícia Ruska je taká, nech by sa pri moci ocitol ktokoľvek, anglosaské západné “elity”, alebo pro–Rímsko–imérski súdruhovia, všetci potrebujú jedinú – zdroje pre svoje dominovanie vo svete. A pri takom rozklade: Čo máme robiť my, ruskí, sediaci na týchto zdrojoch?

Putin (ako aj Stalin v svojej dobe) zaujíma pozoruhodnú pozíciu: robí to, čo od neho chcú aj jedni (USA), aj druhí (“Rímske impérium” – EÚ). Jedni potrebujú byť v bezpečí doláru – nech sa páči, druhí potrebujú zdroje – nech sa páči, máte Severný a Južný prúd, čo v podstate odporuje politike USA. Zdroje stačia všetkým: aby zomreli v boji o dominanciu, je ponúknuté aj jedným aj druhým. Z určitého pohľadu, zrejme ani jedna zo strán s jeho politikou nie je spokojná. Vraj, ty že si za nás!? A on, ani Rusko vcelku, nie sú ani za jedného – My sme za seba!

Preto, keď Putin a jeho tím konajú po svojom, na Západe sa začína hurhaj, cieľom ktorého je pochopiť, podľa koho píšť alky tancoval “Temný”, a boj medzi dominantami len graduje.

V tom zmysle od nás svet očakáva, aby takáto súčasná moc bola kontinuálna z pokolenia na pokolenie. Čo sa pre to vyžaduje od každého? Učiť sa riadiť procesy na Zemi lepšie, než Putin. Vtedy sa podľa tradície vzniknutej v Ruskej Civilizácii, lepší stanú prvými.

Ako Olympiáda 2018[14] postrčila ľudí k tomu, aby sa zamysleli, načo sú nám vôbec potrebné také podujatia, tak aj voľby 2018 postrčia ľudí k tomu, aby pochopili, že realizácia ich volebného práva raz za niekoľko rokov nerieši ich naliehavé problémy. To sa stane ukazovateľom dospelosti obyvateľstva. K tomuto chápaniu, proti ich vôli, ľudí postrkujú nové “sľubotechny” so šablónou ilúzií ich podpory na internete.

Ak je riadenie v krajine v niečom zlé, upraviť je to schopná iniciatíva na konkrétnych miestach, vyrastajúca z národných nálad a vyjadrujúca životné záujmy pracujúcej väčšiny, a vôbec nie spoliehanie na zmenu *moci niekde tam* (zmena moci nikdy neprichádza samotná). A ak na začiatku perestrojky ľudom v politickej iniciatíve bránila:

- neznalosť politiky (globálnej, vnútornej, vonkajšej), o charaktere moci, o princípoch riadenia;

- bezvýchodiskovosť pre neschopnosť samému odporovať nepoučiteľnej byrokracii;
- zaneprázdnenosť zabezpečením vlastných životných potrieb;

tak dnes je lexikálne sformovaná informácia o riadení, internet, možnosť zjednotenia/kooperácie a digitálne technológie odstraňujú tieto prekážky pre tých, ktorí chcú tento svet urobiť lepším. A tieto zlepšenia sa začínajú v položení si otázky, v čom môžem byť lepší? Čo môžem urobiť pre okolie? V čom sa ešte môžem stať lepším, aby som urobil viac, lepšie, kvalitnejšie... A prichádza rozhodnosť v tejto činnosti, pretože Človek cíti, že táto činnosť je podporovaná Zhora.

P.S. *"Do Ríma prišli anomálne mrazy zo Sibíri"* – od konca februára sa Rím nachádza pod snehom...

AK «Ruská noosféra» (rusnoosfera@yandex.ru)

* * *

Príloha 1

Zrážka dopravného parníka «Admirál Nachimov» a lode na sypaný náklad ([variant nákladnej lode](#)) «Peter Vasjov» v Cemesskom zálive sa udiala o 23:12 31. augusta 1986, 13 km od námorného prístavu Novorosijska. Nákladná loď vrazila do trupu «Admirála Nachimova» pod uhlom 110° v strednej časti, kúsok za druhým komínom medzi prepážkami 90 a 110. Nakoniec sa «Admirál Nachimov» prevrátil a potopil v priebehu 7–8 minút, na jeho palube zahynulo 423 pasažierov a členov posádky.

To nie je jediná tragédia, ktorá sa prihodila lodi, pomenovanej na počesť admirála Nachimova. Vo všeobecnosti bol osud lodí, ktoré niesli jeho meno, smutný:

- v roku 1897 sa nákladný parník Ruskej spoločnosti parníkov a obchodu "Nachimov" potopil počas silnej búrky spolu s celou posádkou pri brehoch Turecka;
- v roku 1905 sa krížnik "[Admirál Nachimov](#)" potopil v dôsledku zrážky s loďami japonskej flotily;
- v roku 1941 bol krížnik "[Admirál Nachimov](#)", premenovaný na "Červenú Ukrajinu" potopený v sevastopolskom zálive v dôsledku nemeckého bombardovania;
- krížnik "[Admirál Nachimov](#)", spustený na vodu v roku 1950, bol poslaný do šrotu už v roku 1961 (na internete sú rôzne verzie ohľadom jeho príliš skorého zlyhania);
- v roku 1973 výskumná loď "Admirál Nachimov", nachádzajúca sa v zálive Novorosijska, počas uragánu a búrky zamrzla a potopila sa priamo v prístave, pričom zahynula časť posádky;
- veľká protiponorková loď "Admirál Nachimov", ktorá vstúpila do služby vojenského námorníctva v polovici 70-tych rokov, sa okrem iných neúspechov v roku 1985 vrazila s ponorkou, len-ten že sa obidve nepotopili – v dôsledku zrážky išla loď do

šrotu;

– v roku 1986 zrážka motorovej lode "[Admirál Nachimov](#)" s nákladnou loďou; táto katastrofa bola najväčšia na Čiernom mori počas obdobia mieru.

(podrobnejšie o lodiach "Admirál Nachimov" –<http://d-i-k-o-b-r-a-z.livejournal.com/298349.html>)

Zásluhy samotného Pavla Stepanoviča Nachimova nemožno spochybniť. Je známy predovšetkým ako vodca hrdinskej obrany Sevastopol'a počas Krymskej vojny.

Teraz je jednou z «vizitiek» Sevastopol'a [Pamätník potopeným lodiam](#), inštalovaný ako pamiatka na jednu z epizód tej vojny. A práve počas obrany mesta boli potopené ruské lode, «*aby prehradili vchod nepriateľským lodiam do kotviska, a takto zachránili Sevastopol'*» (formulácia [P. S. Nachimova](#)). Pre námorníkov tých lodí bol ten moment v mnohom bolestivejší, než iné tragické udalosti tej vojny. Má sa za to, že iniciátorom rozhodnutia bol knieža A. S. Menšikov, no V. A. Kornilov, vtedy starší veliteľ flotily v Sevastopole, sa mu tvrdo postavil. Navrhoval, aby všetky lode vyšli na more a buď by nepriateľskú flotilu zničili, alebo by zomreli. Avšak vojenský výbor flotily a P. S. Nachimov trvali na správnosti príkazu ([http://jalita.com/guidebook /Sevastopol/waterlogged_barks.shtml](http://jalita.com/guidebook/ Sevastopol/waterlogged_barks.shtml)). A toto rozhodnutie sa neskôr spájalo s menom Nachimova.

V otázkach hrdinskej služby Vlasti, vytrvalosti a statočnosti, má meno Nachimova zvláštne, čestné miesto. Napríklad Stalin, spolu so Suvorovom, Kutuzovom, Nevským, udeľoval aj Nachimovi osobitný význam ([film](#) o Nachimovi vyšiel v roku 1946). Avšak udalosť s potopením vlastných lodí, súdiac podľa posledných minimálne 150 rokov, zanechala informačnú stopu, spojenú práve s menom Nachimova. A informácia nikde nezmizne.

Napríklad, tragédia z roku 1941 sa udiala s krížnikom «Admirál Nachimov», keď bol tento už premenovaný na «Červenú Ukrajinu». No na zmenu informácie, spojenej s objektom, nepostačuje zmeniť štítok. Pri montáži lode bola podľa predpokladov na kýl budúcej lode vložená strieborná tabuľka s pôvodným názvom «Admirál Nachimov». Mimochodom, tento krížnik sa potopil len niekoľko stoviek metrov od miesta, kde takmer 100 rokov predtým Potopil Nachimov čiernomorskú eskadru ([loveread.me](#)).

Po tragédii roku 1986, boli značky potopeného «Admirála Nachimova» predané motorovej lodi «Tavrija-7», ktorá sa potopila v roku 1992 pri brehoch Bulharska (moryakukrainy.livejournal.com).

Preto pomenovanie lode menom «Admirál Nachimov» nebude šťastné, pokým od týchto dozvukov nebude očistená noosféra, hoci vo všetkých ostatných správach meno admirála Pavla Stepanoviča Nachimova bolo a aj je symbolom jasnej a úprimnej služby Vlasti.

***

Príloha 2

Náš komentár: Autor nižšie uvedených publikácií sa vo vlastnom chápaní nedostal k ideologickému boju medzi Rusou a rozdelenou na dva proti sebe bojujúce tábory Európou. Hoci faktológia je vybraná vynikajúco. V jeho algoritmike všetkému diktujú peniaze, vrátane vzťahov medzi Anglickom, zastúpeným Alžbetou a Rusou zastúpenou Ivanom Hrozným ako predavačom "Moskovskej spoločnosti". Je to tak, no zo strany anglického pohľadu na svet; zo strany Ruského pohľadu na svet viedol cár Ivan Vasil'jevič práve viacvrstvovú politiku, čo potvrdzuje korešpondencia s Alžbetou a pokyny Ivana Hrozného, ktoré podľa všetkého aj ovplyvnili ďalší rozvoj Anglicka ako impéria: *«Mysleli sme si, že si vo svojej krajine vládkyňou a sama vládneš a staráš sa o svoju vládcovskú česť a výhody pre krajinu, preto sme s tebou aj začali toto rokovanie. No je vidieť, že u teba okrem teba, iní ľudia vládnu a nielen ľudia, ale aj kupci, a nestarajú sa o naše vládárske hlavy, ani o česť a výhody krajiny, a idú len za svojím obchodným ziskom. Ty zostávaš pri svojom dievčenskom titule, ako hocijaká jednoduchá dievčina. A tomu, kto by hoci aj bol účastný v našej veci, a klamal nám, veriť netreba»*.

Kolonizácia Ruska

alebo patriarcha Filaret ako predchodca anglickej buržoáznej revolúcie

Impérium nanáša odvetný úder

Hlava 5

1.

A teda v roku 1588 anglická flotila, vybudovaná a vybavená s využitím ruských surovín, rozprášila španielsku Neporaziteľnú armádu. Pripomenieme, že vojenská flotila, keď použijeme súčasný slovník, predstavovala veľkú záťaž pre rozpočet krajiny. Pričom na rozdiel od pozemnej armády, túto nebolo možné v mierových časoch «rozpustiť». Ak «rytierske vojny» niekde aj boli, nielen na stranách rytierskych románov, tak v 16. storočí už odchádzajú do minulosti. Na scénu prichádzajú stále armády. Na vytvorenie týchto armád a flotily bol potrebný ekonomický zdroj, ktorý prinášal zisk. Pre Anglicko bol takýmto zdrojom obchod s Ruskom, ktorý viedla Moskovská spoločnosť. Keď Anglicku Habsburgovci tento zdroj zobrali, na dlhý čas ho odstavili z hry za svetovú hegemoniu.

Pozrieme sa, čo na konci 16. storočia predstavovalo Poľsko. Z ekonomického pohľadu rovnako ako aj Rusko, bolo surovinovým, no v prvom rade obilným prívieskom Európy. (O tom sme už rozprávali v hlave «Kyjev ako Trója» knihy «Kto napísal Kyjevskú Rus?») Tovary sa z Poľska vyvážali cez hanzové prístavy na Baltiku: Lübeck, Štetín, Gdaňsk, Rigu. S cieľom produkovať obilniny na vývoz sa v Poľsku etabloval systém práce na panskom (фольварочно-барщинная система), využívajúci prácu nevoľníkov. Nemeckí kupci viedli obchod na všetkých veľkých transportných komunikáciách – Odre, Visle, Nemane, Západnej Dviny. V mestách, nachádzajúcich sa pozdĺž týchto ciest boli mnohopočetné nemecké kolónie.

Napríklad aj Lvov, nachádzajúci sa na juhovýchode Poľska, značne vzdialený od Nemecka. Rieka Poltava, vlievajúca sa do Západného Bugu, odkrývala cestu do Baltického mora. A na juh k Dunaju viedla z Lvova pozemná cesta. V roku 1356 bolo mesto zapojené do systému Magdeburgského práva. V textoch o histórii Lvova sa dočítame, že keď bolo pri Kažimírovi III. na konci 14. storočia v podstate postavené nové mesto, budovali ho nemeckí murári a väčšinu obyvateľstva tvorili nemeckí kolonisti.

Keď sa pozrieme do encyklopédie «Celosvetová história» (1958), dočítame sa, že «Poľsko bolo Habsburgovcami považované za prednú stráž na východe Európy. Rakúsko a Španielsko pomáhalo Poľsku s peniazmi a žoldnieri počas jeho intervencie do Ruska» (diel.4, hl.32). Tamtiež: «Rakúski a španielski Habsburgovci spolu v určitom období súperili o politickú nadvládu v Európe... avšak, v druhej polovici XVI. a na začiatku XVII. stor. čoraz častejšie uplatňovali spoločný postup. Vypracovávali sa rôzne dynastické kombinácie na spojenie obidvoch vetiev Habsburgského domu».

Pochod Poľskej armády na Moskvu bol takýmto spoločným postupom rakúskych a španielskych Habsburgovcov.

2.

Je potrebné spomenúť aj úlohu rádu jezuitov. Uvedieme frázu z príslušného článku Veľkej sovietskej encyklopédie: «Jezuiti mali pri dvore rakúskych Habsburgovcov všetko dovolené» a doplníme, že Habsburgovci, samozrejme, neboli pešiakmi v rukách jezuitov, ale pracovali s nimi v úzkom spojení. «Jezuiti vítali a podporovali pokusy o ustanovenie vlády jednej mocnosti v Európe (samozrejme katolíckej), rátajúc s tým, že vytvorenie podobnej univerzálnej monarchie bude sprevádzať víťazstvo katolicizmu nad Reformáciou. V druhej polovici XVI. a na začiatku XVII. stor. preto rád všetkými silami podporoval ambície španielskych a rakúskych Habsburgovcov na európsku hegemoniu» (J. B. Čerňjak. Päť storočí tajnej vojny. Z histórie tajnej diplomacie a rozviedky, "Medzinárodné vzťahy", Moskva, 1991, Hl. Teplá "spoločnosť Ježišova"). Preto zničenie konkurenta Habsburgovcov – Anglicka sa malo stať ich prvoradou zahraničnopolitickou úlohou. Najskôr sa pokúsili pôsobiť priamo v Anglicku: «Na začiatku 80.-tych rokov (17. stor.) pripravili jezuiti ďalšie sprisahanie (ktoré sami nazvali "anglická záležitosť") s cieľom zavraždiť Alžbetu a uviesť na trón Máriu Stuart "(J. B. Čerňjak... Hl. «Anglická záležitosť" synov Loyoly). No keďže sa im to nepodarilo, bolo rozumné preniesť svoje úsilie do Ruska, v snahe podlomiť zdroj anglickej hegemonie. Preto, keď čítame, že za chrbtom Lžedmitrija stáli v čase jeho pochodu na Moskvu jezuiti, musíme chápať, že to vôbec nebolo trieštenie síl Rádu, ale správny výber smeru hlavného úderu orientovaného na Anglicko.

O jezuitoch v Rusku ešte budeme rozprávať. Predovšetkým o tom, že Rusko zostalo jedinou krajinou v Európe, kde jezuiti zachovali svoje vlastníctvo po zákaze ich rádu pápežom v roku 1773, a ktoré opustili len v roku 1820.

3.

Ako sme už hovorili, Moskva bola mestom, stojacim na Starej smolenskej ceste, odkrývajúcim cestu od západu do povodia Volgy. Stala sa aj základňou expedičných síl, ktoré prišli z Poľska. Ako sa udalosti vyvíjali neskôr? Pominieme hromadu mien a detailov, ktorými nás zahrnú takzvané historické zdroje preto, aby pridali hodnovernosť opisovaným stretom, a zameriame sa na výsledky, významné z pohľadu celoeurópskeho rozkladu síl.

A teda v roku 1605 vchádzajú do Moskvy prvé poľské expedičné sily. A v roku 1608 začínajú poľské oddiely Sapiehu a Lisovského svoj pochod k Volge. Pod ich kontrolu prechádza Jaroslavl' aj Kostroma, t.j. dve kľúčové mestá, z ktorých viedli cesty na Archangel'sk. (Mimochodom veliteľom oddielu, ktorý bol v Kostrome, bol Španiel don Juan (alebo don Jan) Crusatti – ako je vidieť, účasť španielskych Habsburgovcov sa neobmedzovala len na finančnú podporu pochodu).

Potom sa na Volge začína ozbrojený odpor: prebiehajú povstania proti Poliakom, pre účely boja s nimi sa formuje domobrana. K marcu roku 1609 bola celá časť Volžskej cesty od Nižného Novgorodu po Jaroslavl' od Poliakov oslobodená, a v ich rukách, ako sme už písali, zostáva len Ipaťjevský kláštor pod Kostromou. V lete bol dobytý aj ten.

V rokoch 1611–1612 najskôr Ljapunov, pridal sa Požarskij, a neskôr Požarskij s Mininom uskutočňujú pochody (domobrany) za účelom vytlačenia Poliakov z Moskvy. Pravda, píš, že slovo «Poliaci» vo vzťahu k interventom bolo v tom období možné používať už s veľkou rezervou – európskych žoldnierov v základe predstavovali Nemci a Uhri, t.j. poddaní Habsburgovcov.

V období Prvého pochodu 19. marca 1611 nastal «strašný požiar Moskvy» – plne logické konanie zo strany domobrany, pre účely zničenia opornej základne nepriateľa. Nezískal knieža Požarskij svoje priezvisko za tento hrdinský čin?

Avšak «Poliaci» (spolu s celou rodinou Romanovcov, s výnimkou v Poľsku sa nachádzajúceho Filareta) naďalej držali Kremel', a v roku 1612 bol potrebný druhý pochod (takzvaná Druhá domobrana).

Je príznačné, že Minin a Požarskij spočiatku postupovali z Nižného Novgorodu, vôbec nie na Moskvu, a prešli nahor po Volge cez Kostromu do Jaroslavl'a, t.j. v prvom rade upevnili alebo opäť prebrali kontrolu nad Volžskou obchodnou trasou. Potom domobrana postupovala na Moskvu už z Jaroslavl'a a 4. novembra 1612 vytlačila okupantov z Kremľa.

4.

Nabáda sa logická otázka: a kto financoval pochod tejto volžskej armády? Ved' boli potrebné nemalé prostriedky, pretože patriotizmus je patriotizmom, no účasť v domobrane nie je zle platená: «A prikázali im dávať knieža Dmitrij Michajlovič Požarskij aj Kuzma Minin veľké zásoby jedla aj veľký plat po tridsať po päť rubľov, podľa človeka a podľa služby, podľa svojho uváženia, a vojaci boli sýty, dostali kone, aj tí v službe, aj zomrelí, aj záložní» (Ruský letopis (Полное собрание русских летописей), diel. 34, Beľský letopisec , str. 259) .

Čítame, že pre účely sústredenia prostriedkov pre domobranu boli vzaté veľké pôžičky u predstaviteľov trhového domu Stroganových, u bohatých jaroslavl'ských kupcov G. Nokitnikova, V. Čistovo, Lytkinových. Avšak kde sa zobrali «bohatí kupci» vo vypálenej a spustošenej šesťročnou vojnou krajine, kde boje prebiehali priamo na obchodnej ceste, t.j., táto zjavne nefungovala? A hľa, Moskovská spoločnosť prostriedky musela mať, a zo strany Angličanov bolo celkom rozumné nasmerovať časť zisku, nadobudnutého v Rusku predtým, na zachovanie svojej pozície tak, že zaplatili pochod Minina a Požarského. Takže, podľa všetkého majú pravdu tí, ktorí hovoria, že bitka o Moskvu bola vyhnaná za anglické peniaze.

Pravda, pre toto nemáme priame potvrdenie, no o Stroganovi, ktorý Mininovi poskytol pôžičku, sme už písali, že nám podozrivo pripomína spoločníka tej istej Moskovskej spoločnosti.

A neskorší príbeh anglického vyslanca Dudley Diggesa: «Digges bol v roku 1618 poslaný do Ruska s peniazmi od anglických obchodných organizácií, ktoré sa rozhodli poskytnúť moskovskej vláde veľkú pôžičku (niekde do sto tisíc rubľov) s podmienkou odstránenia Holanďanov z vnútorných ruských trhov a otvorenia Angličanmi Volžskej cesty pre obchod s Perziou. Digges prišiel v auguste roku 1618 do Chol'mogor, no tam (pravdepodobne sa dozvedel o vpáde poľského vojska do Moskvy) sa zľakol, že môže stratiť svoje peniaze a preto sa poponáhlal naspäť.» (S. F. Platonov, Moskva a Západ v XVI.–XVII.

storočiach, – Leningrad: Vydavateľstvo "Sejatel" V. V. Vysockého, 1925, hl.2, 2). Pripomenieme, že Holanďania, ktorých chcel vytlačiť Digges za «peniaze anglických obchodných organizácií», boli obchodní agenti impéria Habsburgovcov.

A Angličania skutočne potrebovali rozmýšľať 13 rokov – od 1605 do 1618 roku – aby si uvedomili smrteľné nebezpečenstvo pre svoje záujmy? Málo pravdepodobné. Skôr už od roku 1608 ich finančný vplyv podporoval odpor poľsko-habsburgskej intervencii. A vo Vologde «zahraniční (čítaj «anglickí») kupci vstúpili do miestneho výboru obrany kraja, aby konali proti Tušinovi "s šéfmi aj s vojakmi v dume spoločne" (1609.)» (Tamtiež, hl.1, 10).

Už sme spomínali plán anglického protektorátu pre Rusko, ktorý John Merrick navrhoval Jakubovi I. v roku 1612. No rozsiahla vojenská intervencia Anglicka sa neudiala – všetky možnosti transportu vojsk po severných moriach boli obmedzené, aj za podmienok, kedy Anglicko takú expedíciu mohlo sformovať. Cesta do Ruska po Starej smolenskej ceste bola spoľahlivejšia, a vyhovujúca. No to sme zašli príďaleko. Vrátime sa do roku 1612.

5.

A teda v jeseni 1612 boli okupanti vyhnaní z Kremľa, kontrola nad Volžskou obchodnou cestou bola obnovená, a zdalo by sa, že Moskovská spoločnosť môže sláviť víťazstvo a začať získavať späť peniaze utratené na vojnu.

Avšak práve v tom čase, keď sa pod Moskvou odohrala rozhodujúca zrážka s vojskom poľského hajtmána Chotkeviča, ktorý sa prebil do Kremľa, Poliaci (už ich budeme nazývať tradične) nanášajú úder na kľúčový bod cesty Archangel'sk-Volga, na anglickú výrobnú a obchodnú základňu Vologdu.

«Tento deň (1612) sept. 24. z pondelka na utorok, v poslednej nočnej hodine, ničitelia našej čistej, pravoslávnej viery a nadávajúci na Kristov kríž, Poliaci a Litovci s Čerkásmi a Ruskými zradcami sa oborili na Vologdu, zabrali mesto, pobili ľudí, poškvrnili Božie chrámy, zapálili mesto aj osady...» – písal Vologodský episkop Silvester (M. V. TOLSTÝ, ROZPRÁVANIE Z HISTÓRIE RUSKEJ CIRKVI, KNIHA ŠTVRTÁ, hl.7, pozn. 5).

Nezostalo to len pri zapálení Vologdy: «litovskí ľudia» v roku 1613 panujú na celom ruskom Severe, prišli až do Archangel'ska a Cholmogor: «6. decembra 1613 prišlo lúpežné vojsko k Cholmogoram... obyvatelia mesta odrazili útoky "zlodejov", a tým zachránili centrum Dvinskej zeme pred zničením... Po porážke pod Cholmogorami sa "zlodeji" rozdelili na dve skupiny: jedna časť (200–300 ľudí) so stotníkom Fetkom (Fedorom) sa vrátila nazad, na Vagu, a druhú, väčšiu, povedol 11. decembra Baryšpolec dolu po rieke k ústiu Severnej Dviny. Cesta druhej skupiny viedla mimo pripravujúceho sa na obranu Archangel'ska. "Litovskí ľudia" obišli, alebo ako sa presnej vyjadruje miestny letopis, "prebehli mimo" mesta, stratili na pochode v okolí Archangel'ska ešte pol stovky vojakov, a prišli k Bielemu moru. Tu Čerkási zbedačili Nikol'sko-Karelský kláštor, vyplienili Nyonoksu, Ludu, Unu, Sumskú volosť a iné miesta, ľudí pobili a spálili... Vpád Baryšpolca a Sidorka priniesol Severu nespočetné trápenia. Predierajúc sa pustými, nepriechodnými miestami, sa litovsko-kazacké oddiely vždy objavili tam, kde ich najmenej očakávali, a strašne plienili. Čerkási pálili všetky obydliá, lúpili a ničili rybárske a solné remeslo. Obyvateľstvo "sa za veľké aj malé činy" predávalo "všežravému meču". Pochod "litovských ľudí" zavŕšilo pustošenie Bielomoria» (Georgij Georgijevič Frumenkov. Solovecký kláštor a obrana Bielomoria. SEVERO-ZÁPADNÉ KNIŽNÉ VYDAVATELSTVO, 1975, hl.1, 4).

Stretávame sa so svedectvom toho, že Angličania sa pokúšali zamiešať do situácie a zachovať si kontrolu nad ústím Dviny: «24. júla 1612 sa v našom meste (Archangel'sku) vylodil oddiel zahraničných vojakov, ktorí vyjadrili neúprimné želanie pomôcť Rusku v boji s Poľskom. Medzi žoldniermi boli "anglickí Nemci" Arthur Aston, Jakub Hill – predvoj oddielu 20 kapitánov a rotmajstrov a 100 vojakov, ktorý sa mal priplaviť do ústia Severnej Dviny» (Tamtiež, hl.1, 3).

Myslím, že Angličania svoje pranie nepredstierali. Avšak, ak by sa im aj podarilo udržať ústie Dviny, celá obchodná cesta Archangel'sk-Volga bola paralyzovaná činnosťou «litovských bánd». Záležitosť Moskovskej spoločnosti bola prehraná. Komu v tejto situácii patrila Moskva už nebolo tak dôležité.

Konečnou bodkou sa stal akoby nepodarený pochod kráľoviča Vladislava na Moskvu v roku 1618, po ktorom sa na moskovskom tróne objavil patriarcha Filaret, ktorý prišiel z Varšavy. Nie bezdôvodne, keď sa o pochode Vladislava dozvedel anglický vyslanec Digges, ten rýchlo odcestoval aj s peniazmi domov. Ak by bol pochod Vladislava pre Poliakov neúspešný,

čoho by sa mal Digges báť? Či poslali do Ruska za vyslanca človeka so slabými nervami?

A teda záležitosť Moskovskej spoločnosti bola prehraná. Pozrime sa, k akým následkom to priviedlo v samotnom Anglicku.
<https://stogarov.livejournal.com/661724.html>

Hlava 6

Španielski a rakúski Habsburgovci mali naliehavú potrebu zorganizovať vojenské výpravy do Ruska, s cieľom zlikvidovať zdroj obrovských anglických príjmov. Čo sa deje potom, keď sa v roku 1619 v dôsledku pochodu Vladislava a dosadenia Filareta zrútili všetky nádeje Angličanov na obnovenie svojho ruského obchodu?

Prebieha prudké otáčanie celej protihabsburgskej zahraničnopolitickej činnosti Anglicka. Parlament odmietol schváliť vyčlenenie prostriedkov na podporu Ferdinanda V. Vynútená pôžička namiesto 200 tisíc libier šterlingov, potrebných na pokračovanie vojny, prináša len 77 tisíc. Niet peňazí – niet vojny: Ferdinand V. spolu s anglickou výpravou utrpí plnú porážku. Čechy sa na 300 rokov dostanú pod moc Habsburgovcov. Jakub I. začína so Španielmi vyjednávať. Opäť budeme citovať St. Vol'ského: «Madrid a Rím každý mesiac stanovuje nové a nové požiadavky, a Jakub I. a Karol (jeho syn) robia mesiac čo mesiac väčšie ústupky». Jedná sa predovšetkým o ukončení prenasledovania katolíkov v Anglicku a o zrušení zákonov, ktoré obmedzujú ich práva.

V roku 1625 Jakub I. zomiera a na trón nastupuje Karol I. Okamžite vznikajú, presnejšie pokračujú, rozpory s parlamentom. V čom spočívajú? «Mestská buržoázia a ju predstavujúci parlament... si neprajú nákladné vojenské výpravy...». V roku 1632 Anglicko odovzdáva svoje kanadské vlastníctvo Quebec Francúzsku.

Vo vnútornej politike «sú rozpory ešte silnejšie, kompromis je beznádejný. Je potrebné znížiť výdavky na parlament». V roku 1629 je parlament rozpustený kvôli nezhodám o tom, kto bude kontrolovať vybrané poplatky – kráľ alebo parlament.

Dozrieva rozpad zväzu so Škótskom a Škótske povstanie. Príčinou je snaha Karla I. získať doplnkový zdroj príjmov. Od škótskych dvoranov požaduje výkupné za cirkevnú pôdu, ktorá im bola odovzdaná predtým. Namiesto predchádzajúceho dotovania Škótska sa v ňom zavádza trvalé zdanenie v prospech anglickej koruny.

Čo také sa zrazu stalo s Anglickom, že celkom zmenilo ako svoju zahraničnopolitickú, tak aj vnútropolitickú situáciu? Odpoveď sa ponúka: zmena ekonomickej situácie. A najväčšia zmena v ekonomike – krach Moskovskej spoločnosti.

Ďalšie je známe – prepukajú Škótske, potom Írske povstania, v Anglicku sa začína občianska vojna medzi zástancami kráľa a parlamentu. Nakoniec Karol I. príde o hlavu. Smutný záver zmenenej ekonomickej konjunktúry.

Anglicko sa do 18. storočia naďalej nachádzalo v kríze. V tridsaťročnej vojne sa nezúčastnilo. Historici píšu, že «vojenská slabosť Anglicka bola súčasníkom zrejماً».

Avšak potom Anglicko začína opäť získavať moc, a nakoniec nad Španielskym impériom vyhráva spor o globálnu vládu. Aké boli tento krát anglické zdroje, ktoré mu umožnili predísť konkurentov? Bola to takzvaná industrializácia, alebo jednoduchšie povedané, vyhnanie roľníkov od pôdy. (O vplyve industrializácie na priebeh svetového rozvoja v Novej dobe píšem v eseji «Prečo Hitler začal vojnu, a prečo sa rozpadol ZSSR?» <http://proza.ru/2012/09/11/51>, kde je konkrétne, podrobnejšie porozprávané o príslušných udalostiach v Anglicku).

Zopakujeme tu niektoré tézy. V dôsledku stiahnutia roľníkov z pôdy vznikla v Anglicku armáda nájomných robotníkov, pripravených za nízku mzdu ťažko a veľa pracovať. «V radoch roľníctva, zbedačeného a vyvlastneného zmenami v poľnohospodárstve, nachádzali priemyselníci rezervy lacnej pracovnej sily» (Hill C. Anglická revolúcia. – M.: Vydavateľstvo «Zahraničná literatúra», 1947). Obrovský zisk, získaný vďaka lacnej pracovnej sile, bol nasmerovaný do anglických vládnucich tried na realizáciu priemyselnej revolúcie. Analýza anglickej histórie ukazuje, že udalosti prebiehali presne v tomto poradí: najskôr vyhnanie roľníkov z pôdy, potom premena Anglicka na vedúcu ekonomickú silu Európy (koniec 17. – začiatok 18. storočia), potom priemyselná revolúcia (druhá polovica 18. storočia), výstup Anglicka na popredné pozície vo vede a technike a globálne líderstvo (koniec 18. storočia).

Španielsko naďalej podporovalo svoju globálnu dominanciu vďaka predošlému zdroju – vývozu z kolónií. Pritom si ponechalo staré feudálne zriadenie a Španielsko zostávalo agrárnou krajinou. Priemyselný prevrat sa začal len v 40.–tych rokoch 19. storočia, t.j. takmer o storočie neskôr, než v Anglicku. (Už dávno stratili svoje pozície aj obchodní agenti Impéria – Holanďania za Anglickom tiež zaostávali v priemyselnom rozvoji). Industrializácia, t.j. «vymývanie» roľníkov z dedín do miest sa v Španielsku začalo až po strate kolónií v roku 1898. Podiel roľníkeho obyvateľstva v tom čase predstavoval 2\3. ((Na porovnanie: v Anglicku podiel mestského obyvateľstva v tom čase predstavoval 75%). Ekonomika Španielska k začiatku 20. storočia predstavovala smutný obraz.

Takže zo strany Angličanov by bolo celkom rozumné poďakovať Filaretovi Romanovi – práve on tým, že ukončil činnosť Moskovskej spoločnosti, posunul Anglicko na cestu urýchleného priemyselného rozvoja, ktorý ho za poldruha storočia vyniesol na popredné miesto vo svete.

A čo by mali odkázať patriarchovi Filaretovi samotní ruskí? Čo pre nich znamenalo nastolenie Romanovcov?

(zdroj – <https://stogarov.livejournal.com/662263.html>)

Poznámky

1 «Meditácia nádeje» – <https://vk.com>

2 Jeho matrjoška predstavovala roľnícke dievča s okrúhrou tvárou vo vyšívanej košeli, sarafáne a zástere, v kvetovanej šatke, držiacu v ruke čierneho kohúta.

Ruskú drevenú bábiku nazvali matrjoška. Nebolo tak urobené náhodne. V dorevolučnej provincii menom **Matrjona**, bola Matrjoša jedným z najrozšírenejších ženských mien, v základe ktorého je slovo «matka–mater–(матерь)». Prvá ruská matrjoška, vysústružená podľa návrhov S. V. Mal'jutina výborným hračkárom zo Sergijevovho Posadu **V. Zvjozdočkinym**, pozostávala z ôsmich bábik. Princíp výroby matrjošky zostal nezmenený do súčasnosti, so zachovaním všetkých postupov sústružníckeho umenia ruských umelcov.

3 Vo svojom nedávnom vystúpení na stretnutí s predstaviteľmi ruského veľkého biznisu Vladimir Putin farbisto a presne opísal podstatu súčasného historického momentu: "Nová technologická vlna významne mení svetovú ekonomiku. <...> Dnes sa budú karty rozdávať nanovo: budú sa formovať principiálne nové trhy tovarov a služieb, objavia sa noví lídri. A prirodzene, že konkurencia sa dnes bude zostrovať. <...> Prirodzene, v takej situácii sa s konkurentmi, vrátane globálneho biznis prostredia, je potrebné priamo povedať, nebudú robiť ceremónie. Môžu byť zavedené rôzne formy tlaku a konkurenčného boja" (<https://rg.ru/2018/02/11/vladimir-putin-poobeshchal-uluchshenie-delovogo-klimata-v-rossii.html>).

4 Pre ilustráciu jednej z tvárí «dneprožidovskej kultúry» uvádzame komentár k článku "[Matka, ktorej od hladu zomrelo dieťa, sa v sociálnych sieťach vystavovala láskou k deťom](#)": Nuž, čo možno povedať? Lepšie než V. O. Ključevskij to nepovieš: "Slovanské ženy sú majsterkami v zamilovaní sa a páčení sa, no nevedia ani milovať, ani vychovávať.

"Ruské ženy" sme v aforizme V. O. Ključevského náročky zamenili za "Slovanské ženy", pretože predstaviť si takýto druh prostitúcie v ruskej duši sa nezdá byť možným. Pre každého človeka na planéte Zem, chápaného Ruský Svet, je to duchovný ideál. Ale pre slovanský svetonázor je takáto prostitúcia – bežná vec. Počas celej histórie Slovania jeden druhého predávali a predávali. Samozrejme, šablóny, splodené RPC v našej histórii tvrdia, že Ruský štát vybudovali Slovania, vraj všetko sa začalo od nich. Týmto aj "odôvodňuje" svoj vznik RPC. Avšak zdravý zmysel hovorí o opaku: Slovania so svojím mnohostoročným nepriateľstvom jednoducho nie sú schopní nič vybudovať, o to menej Ruskú civilizáciu, s jej kultúrou a mesiasťstvom. Oni sú len jej spodinou, žijúcou vo východnej Európe a posledných tisíc rokov nám rozprávajú bajky o "veľkom slovanskom bratstve". A život len po čase ukazuje, ako aj v uvedenom príbehu, na epicentrum rozkladu mravov a rozšírenia chorôb v Ruskej civilizácii. Pre názornosť vám navrhujeme pozrieť si aj toto video, kde choroba poháňa svoju ideológiu. Mama z vyššie

opísaného článku je plodom tej istej kultúry. No samotné tréningy sa v Moskve uskutočňujú už dávno. A toto nie je pre Ukrajincov niečo hanebné, to je tragédia. Jednoducho uvidieť túto hnilobu a jej zdroj nám umožňuje súčasný technologický stav spoločnosti – všetko tajné sa stáva zjavným. Verte, v zozname hniloby je možné pokračovať dosť dlho, aj v samotnom Rusku, avšak ak preskúmame rodokmeň nejakého "morálne chorého", v prevažnej väčšine prípadov sa odhaľuje plod tradícií "Dnepropetrovského ([Medzimoria](#))". Ved' všetci máme z detstva, z rodiny, aké morálne ideály sme absorbovali automaticky a pre mnohých, ako pre dámu na videu, je to realita, za ktorú sa dokonca ani nehanbí. Predsa však, ona je čestná vo svojej hlúposti. No koľko je takých, ktorí konajú potichu, neohlasujúc svoje ciele vo vzťahu k "obeti". Dáme z Odesy sa podarilo za tri minúty vyjadriť celú sociológiu žien celého "Medzimoria". Samozrejme, existujú ženy za hranicami tejto "sociologickej doktríny", no predstavte si aké je pre ne ťažké čeliť tomuto tlaku, keď všetci naokolo sú plodmi tejto sociológie.

Pozor nadávky a ohavnosti 18+

<https://youtu.be/mswhhHs2pOY>

513. marca 1820, po smrti Bžozovského, imperátor Alexander I. podľa správy kniežat a A. N. Golicyna podpísal výnos o deportácii jezuitov z Ruského impéria. Rušili sa jezuitské kolégiá a akadémie, konfiškoval sa ich majetok, knižnice, pôda. Ruským poddaným bolo za podmienky vystúpenia z rádu dovolené zostať v Rusku. Počas rokov 1820—1821 bolo deportovaných 317 jezuitov, 23 ruských poddaných opustilo rád.

Zákaz činnosti jezuitov platil do pádu monarchie v marci 1917. Sovietska moc a jej ideológia mala k jezuitom krajne negatívny vzťah, mala ich za amorálnu zvláštnu špiónsku jednotku katolíckej cirkvi. Po rozpade ZSSR 21. júna 1992 bol Ministerstvom spravodlivosti Ruska zaregistrovaný «Nezávislý Ruský región Spoločnosti Ježišovej» – jezuiti od toho dňa dodnes naďalej pokračujú v kedysi prerušenej apoštolskej činnosti v Rusku.

Podrobnejšie o činnosti jezuitov: <http://sozidatel.org/articles/vera-i-czerkov/2775-pontifik-iezuit-i-rossiya.html>

Z histórie činnosti jezuitov v Rusku–ZSSR–Rusku, absencie zákazu ich činnosti v ZSSR, sa dá vyvodiť, že oni mali hlavnú účasť na roku 1917, a neskôr, do dnešných dní. Oranžovosť revolúcií, to je ich činnosť v postsovietskom priestore.

História vymerala ZSSR len 69 rokov. Komunistický štát jezuitov v Paraguaji sa udržal takmer dva krát tak dlho, od začiatku XVII. do druhej polovice XVIII. storočia, keď záujem o komunistické zriadenie spoločnosti zachvátil aj Starý svet. <https://vitea-testis.livejournal.com/30539.html>

No kto pomohol pápežstvu vytvoriť ich vlastný suverénny štát? Čierna šľachta, Slobodní murári a socialisti (presnejšie fašisti). A kto vytvoril samotných Slobodných murárov a sociál-fašistov? Rád jezuitov, ktorý dnes cez Antipápeža kontroluje udalosti na Ukrajine aj v RF prostredníctvom svojej agentúry. <http://teopolitika.ru/articles/mastery-i-matildy/>

6Pomenovaný na počesť Ruska, pred 150 rokmi bol otvorený pri zvláštnej zhode okolností na Urale (Ruthenia – Rus po latinsky) – [zdroj](#)

7Pri nahromadení ruténia v organizme dochádza k poruchám v nervovej, srdečno-cievnej a tráviacej sústave. Tiež je známe, že následky jeho vplyvu sa neobjavujú naraz, ale približne po 6 mesiacoch ([zdroj](#))

8A otázka územia je pre ruských jedným z hlavných otázok, pri kontrole na svoj-cudzí, dokonca aj posledná čvarga sa snaží držať krok s názorom spoločnosti: Vláda Krymu povedala, ako Sobčaková uznala polostrov za ruský. Je naivné si myslieť, že tento kandidát, nosiaci oblek liberála, je odchovanec anglosaskej kultúry. Ak by to bolo tak, potom by otecko Sobčakovej neutekol z krajiny do Francúzska, ale do USA, a sotva by vôbec potreboval utekať. Ona je odchovankyňou uniátskej kultúry dneprožidovčiny, no najpodstatnejšie je, ako nám v obrazoch prezentujú liberála, a ako na to chytajú aj celkom múdri ľudia. Hitler tiež nosil názov istinného árijca a viedol svoju politiku v obleku jazyčníka ako skutočný žido-vatikánsky fašista, rovnako ako DAIŠ. Nie je potrebné pozeráť a počúvať reči psychotrockistu o tom, ako nazýva sám seba. On vzhľadom na svoju chorobu nezodpovedá za sebaidentifikáciu.

9Držiac sa tejto logiky, sa dostaneme k tomu, že Hitler bol kandidátom Stalina, využitý na to, aby zlikvidoval biedne

východoeurópske obyvateľstvo. Cieľ likvidácie východoeurópskych židov vyhovoval aj Vatikánu aj anglosasom, preto aj ich vstúpenie do horúcej časti vojny bolo s takým oneskorením. Pripomenieme, že práve katolík Roosevelt bol v Štátoch pri moci. On na jednej strane potreboval odporovať jezuitom, aby korešpondoval s protestantskou kultúrou väčšiny, na druhej strane podporovať jezuitov, odporovať protestantskej dominancii v USA. Pripomenieme, že v USA prelom epoch ešte nenastal, a ľudia žili v občinnom systéme, ktorému môžeme závidieť aj dnes.

10Kôň Július alebo úplne Gaius Július Caesar – fantastický múdry hovoriaci kôň bohatiera Aljoša Popoviča zo série kreslených filmov štúdia “Mlyn (Мельница)” o Troch bohatieroch.

Július sa prvý krát objavuje v prvej časti série – “Aljoša Popovič a Had Tugarin” (2004). Tichonovi ho «darujú» cigáni, ktorí zvyčajne kone kradnú, no, podľa všetkého, tento kôň sa im nepáčil povahou. Je to aj pochopiteľné, veď načítaný kôň Július, ktorý vie hovoriť, sa nenaučil držať jazyk za zubami, dokonca aj keď mu zaviazali papuľu, plniť všetky povinnosti bežného koňa sa mu potom darí s ťažkosťami, veď on je pomerne slabý, veľmi plachý a neposlušný, večne sa snaží získať slobodu, vždy sa dostáva do nepríjemností. Tak taký kôň je bohatierskym klusákom Aljoša Popoviča, ktorý sa mimochodom v prvej časti tiež nezdá byť až takým bohatierom.

Jedinou nemennou túžbou Júliusa je dostať sa do elitnej spoločnosti, kde bude jeho um skutočne žiadaný a pochopený, hoci veľmi múdrym ho nemožno nazvať. Druhou túžbou Júliusa je získať bohatstvo, čo ho aj núti k veľkému množstvu nepremyslených činov.

Július – dobrý priateľ a radca Kyjevského kniežata.

Július sa naučil rozprávať vďaka tomu, že žil v knižnici Novgorodského chrámu. (<http://le-mult.ru/kon-yuliy>)

11Opäť, v otázke patentovania svojich aj cudzích úspechov nemá Západ konkurentov. Napríklad univerzita Al- Karaouine je staršia ako Bolonská, no neuznávajú ju ako staršiu, pretože na rozdiel od európskej tradície, staré arabské učebné zariadenia nevydávali diplomy s názvom zariadenia. A v kultúre tých krajín, kde sa podobné rebríčky vytvárajú, to bez papiera, ako sa hovorí, nejde.

12Mimochodom, je to ten istý Barbarossa, na počesť ktorého bol nazvaný plán napadnutia Nemecka na ZSSR, rozpracovaný v rokoch 1940—1941 aj rovnomenná vojenská operácia.

Olympiáda zastarala z mnohých dôvodov. Olympiáda sa vyčerpala. Západ to chápe.

Prvá príčina: Na minulej olympiáde celý čas zhasínal Olympijský oheň, čo v prípade, ak to bola sabotáž, formovalo dobrú anti-olympijskú matricu na území Ruska. Nuž a v prípade, ak to bol Zámer Všedržiteľa, vtedy je to znamenie celému svetu, že s Olympijským hnutím je koniec.

Druhá príčina: Rusko prijíma dominanciu vo svete, Západ odchádza do ďalšej ne-existencie, prirodzene, Západ tým, že organizuje olympiády, bude robiť reklamu nie sebe ale Rusku. Následne nebude utrácať svoje peniaze na reklamu Ruska prostredníctvom Olympiády. Preto tento projekt radšej ukončí.

No a ukončiť ho bude tiež treba tak, aby Rusko ponížili. (zakonvremeni.ru)

-

Štítky:

[O správach a udalostech](#) | [analytika](#) | [egregoriálně-matriční jevy](#) | [egregoriálně-matriční řízení](#)

[Tweet](#)

[Zpět](#)

Diskusní téma: O SPRÁVACH A UDALOSTIACH: LIGA SPRAVODLIVOSTI

Nebyly nalezeny žádné příspěvky.

Přidat nový příspěvek

Jméno	<input type="text"/>
Titulek	<input type="text"/>
Příspěvek	<input type="text"/>
	<input type="button" value="Odeslat"/>

Menu

- [Koncepce společné bezpečnosti \(KSB\)](#)
- [Materiály KSB](#)
- [Úvodní materiály](#)
- [Série "O zprávách a událostech"](#)
- [Články](#)
- [Video](#)
- [Materiály "zakonvremeni"](#)
- [Galerie](#)
- [Seznam pojmů](#)
- [Spolupráce / kontakt](#)
- [Komunitní financování](#)
- [1.priorita, světonázorová](#)
- [2.priorita, chronologická](#)
- [3.priorita, faktologická](#)
- [4.priorita, ekonomická](#)
- [5.priorita, prostředky nepřímé likvidace](#)
- [Globální prediktor](#)
- [Globální politika](#)
- [Energoinvariant](#)
- [Ekonomika, finance](#)
- [Konceptuální moc](#)
- [Historie](#)
- [Egregoriálně-matrici řízení](#)
- [Biblický projekt](#)
- [Konceptuální rozbor](#)
- [Články Lux](#)
- [Články Jarob](#)
- [Úvahy](#)
- [Téma dne](#)
- [Náboženství](#)
- [Odkaz Ivana Jefremova](#)
- [Alkohol](#)
- [Otázky a odpovědi V.V.Pjakina](#)

Vyhledávání

<input type="text"/>
<input type="button" value="Hledat"/>

Array

Vesmír je proces.

Historie není věda, historie je v davově–"elitárních" společnostech nástroj řízení, který vždy slouží systému a obsluhuje panující koncepci.

Mysli globálně, jednej lokálně.

Kde je "sad", je i nějaký "zahradník".

Nikdy nevíte, před jakými neštěstími Vás zachránila obyčejná smůla.

Pomoz si člověče, a i Bůh ti pomůže. Bůh nemění to, co je v lidech, dokud lidé sami nezmění to, co je v nich.

Neříkej, že nemůžeš, když nechceš. Protože možná až budeš chtít, tak už nebudeš moct.

 [Informační báze KSB](#)

Podpora

Naši činnost můžete podpořit libovolnou částkou na účet: 2100956156/2010

IBAN:

CZ762010000002100956156

BIC/SWIFT: FIOBCZPPXXX

nebo přes PayPal:

Děkujeme

Statistiky

Návštěvy	
Celkem	10318939
Týden	68346
Dnes	4602
Online	195

 2.61M	 14,954
 1.95M	 13,588
 74,142	 13,452
 55,280	 10,848
 53,636	 10,435
 37,041	 8,547
 24,158	 8,184
 16,120	 7,910

2011–2017 Leva-Net | Materiály je možné šířit pouze v nezkreslené podobě, šíření je vítáno. Tvůrci se nutně neztotožňují se všemi názory uvedenými na této stránce.